

7. DAĻA

ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS SLEPKAVĪBU VĒSTURE

Priekšvārds

ĶKP 55 gadus ilgā pastāvēšanas vēsture rakstīta ar asinīm un meļiem. Šī asiņainā vēsture ir briesmīga, bet reti kuram tā zināma. Kad ķīnieši savā laikā zaudēja 60-80 miljonus nevainīgu cilvēku dzīvību, kad tika sagrautas neskaitāmas ģimenes, daudzi kļuva domīgi: “Kādēļ ĶKP nepārtraukti slepkavo?” Šodien ĶKP nogalina Faluņgun sekotājus, pat vēl 2004. gada novembra sākumā Hanjuaņā tika šauts uz cilvēkiem, kas izteica neapmierinātību ar valdību. Daudzi domā arī tā: “Vai ĶKP kādreiz spēs pārstāt nogalināt, vai spēs iemācīties runāt ar vārdiem, nevis ar ieročiem?”

Kad Mao Dzeduns deva savu vērtējumu Kultūras revolūcijai, viņš sacīja: “Zemes virsū rodas nekārtības, ar kuru palīdzību tiek ieviesta kārtība, pēc 7-8 gadiem mēs atkal to atkārtosim.”*¹ Citiem vārdiem sakot, pēc 7-8 gadiem atkal uzsāksim šādu kustību, lai atkal nogalinātu ļaužu grupu.

ĶKP slepkavo, jo tas izriet no komunistiskās ideoloģijas un ir tai būtiski nepieciešams.

Teorētiski ĶKP tic “proletariāta diktatūrai” un “nepārtrauktai revolūcijai proletariāta diktatūras vadībā”. Tādēļ, sagrābusi varu, tā “likvidēja muižniekus”, lai atrisinātu jautājumu par ražošanas attiecībām laukos, bet ar “kapitālistu likvidēšanu” tika veikta pilnīga ražošanas un tirdzniecības reforma un tādējādi atrisināts jautājums par ražošanas attiecībām pilsētās. Pēc šo divu šķiru likvidēšanas jautājums par ekonomisko bāzi praktiski bija atrisināts. Problēmas, kas saistītas ar ideoloģiskās virsbūves izveidošanu*², arī nācās risināt ar slepkavošanas palīdzību, ieskaitot

¹ Mao Dzeduna vēstule sievai Dzjan Cjinai (1966.).

² Virsbūve Marksa sociālisma teorijā tiek attiecināta uz mijiedarbību starp cilvēka subjektivitāti un sabiedrības materiālo objektivitāti.

represijas pret “Hu Fena antipartejisko grupējumu”³ un antilabējo kustību intelligentu iznīcināšanai. Likvidējot reliģiskās grupas, tika atrisināts jautājums par reliģijām; slepkavojot Kultūras revolūcijas laikā, tika risinātas problēmas, kas saistītas ar partijas absolūto vadību kultūras un politikas jomā; nogalinot 1989. gada “4. jūnija” incidentā, izdevās izvairīties no politiskas krīzes, un tika “atrisināts” jautājums par demokrātiskajām brīvībām; vajājot Faluņgun, tiek risināts jautājums par ticību un tradicionālās atveseļošanās kustībām. Visas šīs darbības bija nepieciešamas ĶKP, lai nostiprinātu savas pozīcijas un saglabātu savu varu, pārvarot nepārtrauktās ekonomiskās krīzes (pēc varas sagrābšanas preču cenas strauji kāpa, pēc Kultūras revolūcijas ekonomika atradās uz sabrukuma robežas), politiskās krīzes (daži nepakļāvās partijai, citi gribēja sadalīt partijas politisko varu) un ideoloģiskās krīzes (PSRS sabrukums, politiskās pārmaiņas Austrumeiropā, ar Faluņgun saistītie notikumi). Izņemot notikumus ar Faluņgun, visas iepriekšējās politiskās kustības tika izmantotas, lai atdzīvīnātu ĶKP ļauno garu, lai no jauna varētu izpausties tās revolucionārais cīņas gars. Turklāt šīs kustības tika izmantotas arī partijas biedru pārbaudei, lai varētu likvidēt tos, kas neatbilst partijas prasībām.

Komunistiskā partija nogalina, jo jūt pēc tā reālu nepieciešamību. Savulaik komunistiskā partija bija slepkavu un neliēšu banda, kas nogalināja un laupīja, lai iegūtu varu. Ja reiz ir sākts slepkavot, tad nedrīkst apstāties, tautas iebiedēšanai nepārtraukti jārada terors, lai piespiestu cilvēkus aiz bailēm atzīt ĶKP absolūto varu.

Pavirši raugoties, rodas iespaids, ka daudzos gadījumos ĶKP ir “spiesta nogalināt”, ka daudzi notikumi sabiedrībā it kā “nejauši” ir aizķēruši ĶKP ļauno garu un iekustinājuši tās slepkavību mehānismu. Patiesībā šie notikumi kalpo par aizsegu ĶKP vēlmei nogalināt, ĶKP periodiskās ļaunu slepkavības ir neizbēgamas. Tēlaini izsakoties, “kad rētas sadzijušas, arī sāpes piemirsušās”. Ja vairākus gadus nenotiks slepkavības, tad cilvēki var maldīgi iedomāties, ka ĶKP ir mainījusies, viņi var pat, gluži kā jaunieši 1989. gada notikumos, celties, lai pieprasītu demokrātiju. Pēc katriem 7-8 gadiem partija slepkavo cilvēkus, tas palīdz atsvaidzināt ļaunu atmiņu par teroru, kā arī kalpo par brīdinājumu jaunajai paaudzei: katram, kurš uzdrīkstas pretoties ĶKP, kurš vēlas izaicināt uz cīņu ĶKP

³ Hu Fens, zinātnieks un literatūras kritiķis, kas nostājies pret ĶKP politiku literatūras jomā. Izslēgts no Partijas 1955. gadā un uz 14 gadiem ieslodzīts cietumā.

absolūto varu, kurš cenšas atjaunot vēstures patieso seju, būs jāsajūt “proletariāta diktatūras dzelžainā dūre”.

Izejot no šīs pozīcijas, cilvēku slepkavības ir viens no visnepieciešamākajiem paņēmieniem, ar kuru palīdzību ĶKP saglabā varu. Situācijā, kad asiņainu noziegumu kļūst arvien vairāk un vairāk, apturēt slepkavībai pacelto ieroci nozīmētu nodot sevi tautas atriebībai. Tādēļ ĶKP vajadzēja slepkavot tik plašā mērogā, lai zeme būtu klāta līķiem un asiņu upes plūstu straumēm, turklāt bija jāizmanto ļoti nežēlīgi paņēmieni, jo īpaši varas sagrābšanas sākumā, citādi nebūtu iespējams iebaidīt tautu.

Ja reiz terora radīšanai nepieciešams nogalināt, tad ĶKP nepastāvēja nekādi saprātīgi principi, pēc kuriem tā noteica, kurus nogalināt un kurus atstāt dzīvus. Dažādās politiskās kustībās ĶKP vienmēr pielietojusi genocīda politiku. Kā piemēru ņemsim “kontrrevolūcijas apspiešanu”. ĶKP nevērsās pret kontrrevolūcijas “aktivitātēm”, tā represēja “kontrrevolūcionārus”. Ja cilvēks ticis iesaukts un dažas dienas dienējis Guomindana armijā, bet nav darījis pilnīgi neko politisku pēc tam, kad ĶKP sagrāba varu, viņš tomēr tika nogalināts savas “kontrrevolucionārās pagātnes” dēļ. Zemes reformas gaitā, lai “izravētu nezāli ar sakni”, ĶKP bieži vien nogalināja gan pašu muižnieku, gan arī visu viņa ģimeni.

Pēc 1949. gada Ķīnā ĶKP vajāšanai bija pakļauta vairāk nekā puse iedzīvotāju. Apmēram 60-80 miljoni cilvēki mira vardarbīgā nāvē. Tas pārsniedz kopējo divos pasaules karos bojā gājušo skaitu.

Tāpat kā citās komunistiskā režīma valstīs, ĶKP ne tikai masveidā slepkavo savas valsts iedzīvotājus, bet piekopj asiņaino iznīcināšanas tak-tiku arī savās rindās, turklāt, lai iznīcinātu tos, kuros “cilvēciskums” pār-mācis “partejiskumu”, tiek pielietoti ārkārtīgi nežēlīgi paņēmieni. ĶKP nepieciešams iebiedēt ne tikai tautu, bet arī partijas biedrus, lai veidotos “nesagraujami kaujas cietokšņi”.

Normālas sabiedrības kultūru caurauž rūpes un mīlestība, pietāte pret dzīvību un pateicība dieviem. Austrumos ļaudis mēdz sacīt: “Neizturies pret citiem tā, kā nevēlies, lai citi izturas pret tevi.”⁴ Rietumos cilvēki saka: “Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu.”⁵ Tikai komunistiskā

⁴ Konfūcijs, “Pārrunas un spriedumi”.

⁵ Leviticus 19:18. (Trešā Mozus grāmata 19:18: Tev nebūs atriebties, nedz nemitīgi dusmas turēt pret savas tautas bērniem, bet tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu.- Es esmu Tas Kungs!)

partija uzskata, ka “līdz šim brīdim visas sabiedrības vēsture ir šķiru cīņas vēsture”⁶. Lai uzturētu “cīņas garu”, tautā jāuzkurina ienaidi. ĶKP ne tikai pati nogalina cilvēkus, bet arī citus provocē uz slepkavībām, lai cilvēki nebeidzamās slepkavībās kļūtu vienaldzīgi pret citu dzīvībām, pret viņu ciešanām, lai cilvēki aprastu ar to un kļūtu vienaldzīgi pret necilvēcisku, nežēlīgu rīcību, lai priecātos, ka pašiem izdevies izvairīties no šīs nežēlības un lai ĶKP vara turpinātu pastāvēt, balstoties uz nežēlīgām represijām.

Tādēļ vairāku gadu desmitu ilgās slepkavošanas gaitā ĶKP ir ne vien pazudinājusi neskaitāmas dzīvības, tā ir sagraāvusi ķīniešu nācijas garu. Daudziem cilvēkiem šajā nežēlīgajā cīņā izveidojies attiecīgs nosacījuma reflekss. Kad ĶKP paceļ savu miesnieka nazi, šie ļaudis tūlīt atsakās no visiem principiem un veselā saprāta – tie padodas. Zināmā mērā viņu gars jau ir miris, un tas ir daudz briesmīgāk nekā fiziskā nāve.

1. Nogalināt cilvēkus tāpat, kā plaut zāli

Pirms varas sagrābšanas Mao Dzeduns kādā savā rakstā teica: “Mēs kategoriski esam pret iecietīgu politiku attiecībā uz reakcionāriem un reakcionārās šķiras reakcionāro darbību.”⁷ Citiem vārdiem sakot, pirms vēl ĶKP bija ienākusi Pekinā, tā jau bija pieņēmusi lēmumu īstenot tirāniju, piesedzoties ar glīto nosaukumu “tautas demokrātiskā diktatūra”. Zemāk tiek aplūkoti atsevišķu politisko kustību piemēri.

1.1. Kонтрреволюcionāru apspiešana un zemes reforma

1950. gada martā ĶKP izdeva “norādījumus stingrām represijām pret kontrrevolucionāriem”, kas vēsturē iegājis ar nosaukumu “kontrrevolucionāru apspiešanas” kustība.

Atšķirībā no ikvienas dinastijas imperatoriem, kuri, tikko nākuši pie varas, pasludināja vispārēju amnestiju, ĶKP, līdzko bija ieguvusi varu, tūlīt pacēla cirtienam bendes cirvi. Kādā dokumentā Mao sacījis: “Daudzos reģionos no visa baidās un neuzdrīkstas plašā mērogā nogalināt kontrrevolucionārus.”⁸ 1951. gada februārī ĶKP Centrālā Komiteja norādīja,

⁶ Komunistiskās Partijas Manifests (1848.).

⁷ Mao Dzeduns, Proletariāta diktatūra (1949.).

⁸ Mao Dzeduns, “Mums jāpānāk, lai katra ģimene būtu informēta [par kontrrevolucionāru apspiešanu]” (1951. gada 30. marts).

ka, izņemot Džedzjanas provinci un Aņhuijas provinces dienvidu daļu, “citās vietās, kur netika pietiekami slepkavots, jo īpaši lielās un vidēja lieluma pilsētās, jāturpina bezbailīgi vajāt; un kad kāda grupa ir notverta, tās biedri jānoslepkavo; nedrīkst priekšlaicīgi apstāties”. Mao Dzeduns pat ieteica: “Lauku rajonos kontrrevolucionāri jānogalina tādā skaitā, kam jāpārsniedz vienu tūkstošo daļu no kopējā iedzīvotāju skaita... Pilsētās vajadzētu būt mazāk nekā tūkstošdaļai.”*⁹ Tai laikā Ķīnas iedzīvotāju skaits bija aptuveni 600 miljoni cilvēku. No tā varam secināt, ka pēc viena Mao “augstākā ieteikuma” galvas noripojušas vismaz 600 tūkstošiem cilvēku. Kas attiecas uz to, kā radusies šī “viena tūkstošā daļa”, tas nevienam nav zināms. Droši vien Mao papliķējis sevi pa pieri un nolēmis, ka 600 tūkstoši pazudinātu dzīvību spēš ielikt pamatus tautas bailēm, tādēļ arī noteicis šādu normu.

Kas attiecas uz nogalinātajiem, tad ĶKP pavisam neuztrauca tas, vai viņi ir bijuši vai nav bijuši vainīgi, lai viņus sodītu ar nāvi. 1951. gadā tika publicēti “ĶTR kontrrevolucionāru sodīšanas noteikumi”, kuros tika noteikts, ka par “baumu izplatīšanu” var “uz vietas sodīt ar nāvi”.

Līdztekus aktīvai “kontrrevolucionāru apspiešanas” kustībai norisinājās tikpat aktīva “zemes reformas” kustība. Patiesībā pagājušā gadsimta divdesmito gadu beigās ĶKP ieņemtajās teritorijās uzsāka “zemes reformu”. Ārēji tā ir sapņa par “miermīlīgu debesu valstību”*¹⁰, par “kopīgu zemes apstrādi” īstenošana, bet patiesībā tās mērķis bija atrast iegāstu cilvēku slepkavībām. Tao Džu, kurš ĶKP ieņēma ceturto vietu, piedāvāja saukli: “Katrā ciematā plūst asinis, katrā ģimenē risinās cīņas”, tātad katrā ciematā jāslēpkavo muižnieki.

Zemes reformu varēja īstenot arī bez slepkavošanas. To bija iespējams paveikt, pielietojot Taivānas valdības metodi, iepērkot īpašumus no zemes īpašniekiem. Tomēr ĶKP ar savu bandītisko izcelsmi saprot tikai vārdu “laupīt”. Nolaupot ļaudīm īpašumus, tā baidījās, ka šie cilvēki to ienīdīs, tādēļ atzina par labāku “izraut ar visām saknēm” – nogalināt aplaupītus.

⁹ Mao Dzeduns, “Mums intensīvi un metodiski jāsatricē reakcionāri.” (1951.)

¹⁰ “Miermīlīga debesu valstība” (1851.-1864.), pazīstama arī kā Taipinas pretošanās, viens no visasīņainākajiem konfliktiem Ķīnas vēsturē. Konflikts starp imperiālistiskās Ķīnas spēkiem un Hakka kultūras grupas, sauktas arī par Hun Sjiucjuan, mistiķiem, kuri bija arī kristietības piekritēji. Rezultātā 30 miljoni cilvēku gāja bojā.

Zemes reformā visbiežāk pielietotais slepkavošanas paņēmieni bija “sapulcināt cīņai”. Šim nolūkam bagātajiem zemniekiem tika izdomāta kāda nepatiesa apsūdzība, lai pēc tam vērstos pie pūļa ar jautājumu, ko darīt. Sapulcināto vidū jau iepriekš bija iefiltrēti komunisti un aktīvisi, kuri skaļi sauca: “Nogalināt!” Un muižniekus un bagātos zemniekus turpat uz vietas nogalināja. Tai laikā tos, kuriem laukos piederēja zeme, sauca par “hegemoniem”. Tos, kuri darīja pāri tautai, sauca par “ļauņiem hegemoniem”; tos, kuri parasti cēla tiltus, laboja ceļus, atbalstīja mācību iestādes, sniedza palīdzību stihiskās nelaimēs cietušajiem, sauca par “labajiem hegemoniem”; tos, kuri neko nedarīja, sauca par “klusajiem hegemoniem”. Šādiem apzīmējumiem parasti nebija nekādas nozīmes, jo neskatoties uz “hegemonu” tipu, rezultāts parasti bija neizbēgams – viņus turpat uz vietas nogalināja.

ĶKP publiski paziņoja, ka līdz 1952. gada beigām nogalināti vairāk nekā 2 miljoni 400 tūkstoši “kontrrevolucionāro elementu”. Patiesībā noslepkavoto skaits bija lielāks nekā 5 miljoni, sākot no bijušās Guomindana valdības aprinķu priekšniekiem līdz vietējiem ierēdņiem un zemes īpašniekiem.

Šai “kontrrevolucionāru apspiešanai” un “zemes reformai” ir vairākas tiešas sekas: pirmkārt, agrāk Ķīnā zemākie pārvaldes orgāni galvenokārt piederēja pie klanu pašpārvaldes, ciematu augstmaņi bija vietējo pašpārvalžu vadītāji. “Kontrrevolucionāru apspiešanas” un “zemes reformas” rezultātā tika nogalināti visi iepriekšējās pārvaldes sistēmas locekļi, lai pakļautu lauku rajonus pilnīgai kontrolei pēc principa “katrā ciematā ir partijas komitejas nodaļa”. Otrkārt, īstenojot “zemes reformu” un “apspiežot kontrrevolucionārus”, tika konfiscētas lielas naudas summas un bagātīgi īpašumi. Treškārt, nežēlīgi represējot muižniekus un bagātos zemniekus, tika iebiedēta tauta.

1.2. Kustības “Trīs pret” un “Pieci pret”

Ja “kontrrevolucionāru apspiešana” un “zemes reforma” galvenokārt tika vērstas uz lauku rajoniem, tad vēlāk organizētās kustības “Trīs pret” un “Pieci pret” attiecīgi bija genocīds pilsētās.

Kustība “Trīs pret” sākās 1951. gada decembrī un bija vēsta pret “morāli neuzticamajiem” komunistiskās partijas funkcionāriem: “cīņa pret zādzībām, pret izšķērdēšanu, pret birokrātismu”. Šīs kustības gaitā

tika nogalināti morāli pagrimušie partijas kadri, bet pēc tam ĶKP nāca pie slēdziena, ka kadri tādi kļuvuši, jo tos sавervējuši kapitālisti. Tādēļ nākamā gada janvārī tika uzsākta kustība “Pieci pret” – “cīņa pret kukuļņemšanu, pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, pret valsts mantas izlaupīšanu, pret krāpšanos ražošanā, izpildot valsts pasūtījumus, pret valstiski svarīgas ekonomiskas informācijas zādzību”.

Kustība “Pieci pret” patiesībā bija buržuāzijas kapitāla ekspropriācija un slepkavošana laupīšanas nolūkā. Tai laikā Šanhajas mērs Čen Ji katru vakaru, sēdēdams uz dīvāna ar tējas tasīti rokās, noklausījās ziņojumu un mierīgi uzdeva vienu un to pašu jautājumu: “Cik izpletnlēcēju bijis šodien?”, kas patiesībā nozīmēja, cik kapitālistu izdarījuši pašnāvību, nolecot no augstceltnēm. Nevienš kapitālists nespēja izvairīties no kustības “Pieci pret”. Tā saucamajā “cīņā pret nodokļu nemaksāšanu” no kapitālistiem tika pieprasīts nomaksāt “nenomaksātos nodokļus” sākot no Cjiņ dinastijas imperatora Guansju valdīšanas laika, kad Šanhaja vēl tikai sāka veidoties kā tirdzniecības centrs. Kapitālisti pat ar visu savu īpašumu nevarētu nomaksāt tādus “nodokļus”. Viņiem neatlika nekas cits, kā padarīt sev galu. Taču viņi neuzdrīkstējās slīcināties Huanpu upē. Ja viņu ķermeņi netiktu atrasti, tad ĶKP sacītu, ka viņi ir aizpeldējuši uz Honkongu, un ģimenes locekļiem tik un tā nāktos maksāt nodokļus. Tādēļ kapitālisti nolēca no augstceltnēm, lai ĶKP redzētu līķi. Runā, ka tolaik Šanhajā izvairījušies staigāt gar augstceltnēm, baidoties, ka pēkšņi uzkrītīs uz galvas kāds pašnāvnieks.

Referātā “Pēc ĶTR izveidošanās notikušo politisko kampaņu vēsturiskie fakti”, kuru 1996. gadā kopīgi sastādīja četras valdības organizācijas, to skaitā arī ĶKP Centrālās Komitejas partijas vēstures pētniecības kabinets, tiek runāts par to, ka kustību “Trīs pret” un “Pieci pret” laikā tikuši arestēti vairāk nekā 323 100 cilvēki, vairāk nekā 280 cilvēki izdarījuši pašnāvību vai bez vēsts pazuduši; “kustība pret Hu Fenu” 1955. gadā skāra aptuveni 5 tūkstošus cilvēku, no kuriem 500 tika arestēti, aptuveni 60 izdarīja pašnāvību un 12 mira vardarbīgā nāvē; pēc tam “kontr-revolucionāru likvidācijas” kustības gaitā ar nāvi tika sodīti aptuveni 21 300 cilvēku, vairāk nekā 4300 cilvēku izdarīja pašnāvību vai pazuda bez vēsts*¹¹.

¹¹ Izraksts no grāmatas, kas publicēta Honkongas laikrakstā “Chengming”.
(www.chengmingmag.com), 1996. gada oktobris.

1.3. Lielais bads

ĶKP īstenotās politikas rezultātā visvairāk cilvēku gāja bojā Lielajā badā, kas sekoja politiskajai kustībai Lielais izrāviens^{*12}. 1994. gada februārī izdevniecība “Sarkanais karogs” izdeva grāmatu ar nosaukumu “Vēsturiskas piezīmes par Ķīnas Tautas Republiku”, kurā teikts: “...no 1959. gada līdz 1961. gadam nedabīgā nāvē mirušo cilvēku skaits un dzimstības pazemināšanās sastādīja aptuveni 40 miljonus cilvēku... Ķīnas iedzīvotāju skaits samazinājās par 40 miljoniem cilvēku, kas laikam gan ir lielākais bads pasaulē šajā gadsimtā.” Patiesībā, veicot pētījumus, zinātnieki nākuši pie slēdziena, ka tolaik tikai no bada vien miruši 30 – 45 miljoni cilvēku^{*13}.

ĶKP izskaidroja šo Lielo badu ar “stihiskām nelaimēm, kuras periodiski atkārtojās trīs gadus pēc kārtas”. Patiesībā šajos trīs gados apstākļi bija pat ļoti labvēlīgi, jo ne reizi nebija liela mēroga nopietnu plūdu, sausuma, viesuļvētru, cunami, zemestrīču, salu, krusu, siseņu uzlidojumu, ne arī uzbruka kādas citas stihiskas nelaimes. Pie notikušā pilnībā vainojams pats cilvēks. Lai īstenotu Lielo izrāvienu, visa tauta bija nodarbināta tēraudliešanā, tāpēc lielākā daļa ražas palika uz lauka, nebija darba roku, kas to novāktu, un galu galā visa raža turpat uz lauka sapuva. Tajā pašā laikā tika izplatīti dažādi izdomājumi, tā piemēram, He Jīzaņs, Liudžou apgabala pirmais sekretārs, safabricēja satriecošu jaunumu par to, ka Huaņdzjana apriņķī rīsa raža no viena mu^{*14} sasniegusi 65 tonnas. Tieši pēc sanāksmes Lušaņā ĶKP visā valstī uzsāka antilabējo kustību. Lai demonstrētu, ka ĶKP vienmēr ir taisnība, visā valstī pēc gluži nepārdomātām normām tika ekspropriēta labība, kā rezultātā zemniekiem tika atņemti visi iztikas līdzekļi un pat graudi, kas bija paredzēti sējai un lopbarībai. Kad pieprasījums netika apmierināts, zemniekus nepatiesi apsūdzēja graudu slēpšanā.

He Jīzaņs ir teicis: “Vienalga, cik cilvēku Liudžou nomirs no bada, jācenšas ieņemt pirmo vietu sacensībā par vislielāko ražu!” Dažiem zemniekiem mājās palika vairs tikai saujiņa rīsu, kas bija paslēpta naktspodā. Lai zemnieki nevarētu ēst tos graudus, kas tiem atlikuši, Huaņdzjanas

¹² Lielais izrāviens (1958.-1960.) – ĶKP kampaņa, kas vērsta uz Ķīnas industrijas, jo īpaši tēraudliešanas, strauju attīstību. Plašākā skatījumā, tā bija milzīga ekonomiska katastrofa.

¹³ Publicējusi “Sarkanā Karoga” izdevniecība 1994. gada februārī.

¹⁴ “mu” – ķīniešu laukuma mērvienība (1 mu = 0,0667 ha).

apriņķa Sjuņle rajona partijas komiteja deva rīkojumu “apdzēst visus pavarus un aizvērt visiem katliem vākus”. Naktīs patrulēja zemessardze. Ja viņi kaut kur pamanīja uguni, tas tika pārbaudīts, un vainīgie notverti. Daudzi zemnieki pat neuzdrīkstējās vārīt savvaļas ēdamos augus un koku mizu, un mira no bada.

Agrāk, kad valsti piemeklēja bads, valdība vienmēr atslēdza noliktavas un izsniedza graudus, tautai bija atļauts pamest bada skartos rajonus. Bet ĶKP acīmredzot uzskatīja, ka bēgļi varētu kaitēt “partijas autoritātei”. Zemessargi tika norīkoti bloķēt ceļus, lai izbadējušies ļaudis nevārētu aizbēgt. Kad bada nomocītie cilvēki neizturēja un devās uz labības noliktavu, lai ar varu iegūtu pārtiku, tika dota komanda šaut uz viņiem, bet pēc tam tika melots, ka bada piemeklētie nošautie bijuši “kontrrevolucionāri”. Tai laikā Gaņsu, Šaņdunas, Henaņas, Aņhuijas, Hubejas, Hunaņas, Sičuaņas, Guansji provincēs no bada nomira ļoti daudz cilvēku. Zemniekus, kuriem nebija ko ēst, spieda strādāt, “pielikt visas pūles hidrotehnisku būvju celtniecībā”, “palielināt tēraudliešanas jaudu”. Daudzi nokrita turpat darba vietā un vairs nepiecēlās. Beigu beigās nevienam vairs nebija tik daudz spēka, lai apraktu mirušos. Ģimenes viena pēc otras mira no bada, kā rezultātā daudzi ciemati izmira pilnībā.

Ķīnas vēsturē vissmagākā bada laikā reiz bija gadījums, kad “apmaiņās bērniem, lai tos apēstu”. Bet ĶKP varas laikā atgadījies pat tā, ka dzīvie ne tikai apēda mirušos, bet pat nogalināja pārbēdzējus no citām vietām, kā arī paši savus bērnus. “Ciematā kādā ģimenē pavisam vairs nebija ko ēst, dzīvi palikuši bija vairs tikai tēvs un divi bērni – puisītis un meitenīte. Reiz tēvs aizsūtīja meitenīti iziet pastaigāties. Kad viņa atgriezās mājās, jaunākā brālīša nekur nebija, bet kastrolī peldēja balti, trekni gaļas gabali un plīts priekšā mētājās kauli. Pēc nedēļas tēvs atkal ielēja kastrolī ūdeni un pasauca meitiņu. Meitenīte nobijās un, stāvot aiz durvīm, skaļi raudāja un sauca: “Neēd mani, tēt, es savāksu tev zāli un kuršu uguni. Kas gan tavā labā strādās, ja mani apēdīsi?”*¹⁵

Nav zināms, cik šādu traģēdiju norisinājušās, bet mēs zinām, ka tā, kas radījusi šīs neskaitāmās nelaimes – ĶKP – sacerējusi slavas dziesmas par to, kā komunistiskā partija vadījusi tautu, lai stātos pretī “stihiskajām nelaimēm”, un arvien turpina apgalvot, ka partija ir “dižena, starojoša, pareiza”.

¹⁵ Rakstnieka Ša Cjina darbs “Jisji dadi vaņ” (“Upes līča noslēpumainā zeme”).

1959. gadā Lušaņas plēnumā tika atstādināts no amata Pens Dehuai*¹⁶ par to, ka atklāti aizstāvēja tautu. Daudzas valdības amatpersonas un kadri, kuri uzdrīkstējās teikt patiesību, tika atlaisti no darba un arestēti. Pēc tam neviens vairs neuzdrīkstējās runāt patiesību. Lielā bada laikā gandrīz visi savas karjeras dēļ slēpa patiesību par to, ka cilvēki mirst badā. Pat tad, kas Šaņsi province brīvprātīgi pieteicās palīdzēs Gaņsu provincei ar labību, Gaņsu province atteicās no piedāvājuma, aizbildinoties, ka pašiem esot tik daudz graudu krājumu, ka nevarot vien apēst.

Šis Lielais bads izvērtās par ĶKP sarīkotu kadru pārbaudi. Pēc ĶKP normām šie kadri neapšaubāmi “atbilst standartiem”, jo viņi labāk norauģās, kā desmitiem miljoni cilvēku mirst bada nāvē, nekā atzīst patiesību, kas liecina par to, ka viņos vairs nav saglabājušās nekādas cilvēciskas jūtas, nedz arī Debesu principi, kas traucētu tiem sekot komunistiskajai partijai. Pēc Lielā bada provinču līmeņa kadru darbinieki tikai formāli uzstājās ar paškritiku. Sičuaņas provinces administrācijas sekretāru Li Dzjincuaņu, kura vainas dēļ Sičuaņā bada nāvē nomira vairāki miljoni cilvēku, vēlāk paaugstināja amatā par ĶKP Dienvidrietumu rajona biroja pirmo sekretāru.

1.4. No Kultūras revolūcijas un “4. jūnija” incidenta līdz Faluņgun

Oficiāli Kultūras revolūcija sākās 1966. gada 16. maijā. Pati ĶKP šo periodu vēlāk nosauca par “10 gadus ilgo lielo postu”. Vēlāk Hu Jaobans, bijušais partijas ģenerālsekretārs, intervijā žurnālistam no Dienvidslāvijas sacīja: “Šis laiks skāris ap 100 miljonu cilvēku, kas ir 1/10 daļa no Ķīnas iedzīvotājiem.”

ĶKP Centrālās Komitejas partijas vēstures pētniecības kabineta referātā ar nosaukumu “Pēc ĶTR izveidošanās notikušo politisko kampaņu vēsturiskie fakti” teikts: “1984. gada maijā, 2 gadu un 7 mēnešu ilgu pētījumu rezultātā ĶKP CK ieguvusi jaunus statistikas datus, kas saistīti ar Kultūras revolūciju: 4 miljoni 200 tūkstoši cilvēku tikuši arestēti;

¹⁶ Pens Dehuai (1898.-1974.) – Ķīnas komunistu ģenerālis un politiskais līderis. Pens bija armijas virspavēlnieks Korejas karā, vicepremjers Valsts Padomē, Politbiroja loceklis un Valsts drošības ministrs no 1954.-1959. Viņš tika atstādināts no amata pēc nesaskaņām ar Mao 1959. gada ĶKP Lušaņas Plēnumā, kad viņš iedrošinājās nepiekrīst Mao kreisajai pieejai.

vairāk nekā 1 728 000 cilvēku miruši nedabīgā nāvē; vairāk nekā 135 tūkstošiem piespriests nāvessods kā kontrrevolucionāriem; bruņotos uzbrukumos gājuši bojā vairāk nekā 237 000 cilvēku un vairāk nekā 7 030 000 cilvēku tikuši sakropļoti; izirušas 71 200 un pat vēl vairāk ģimeņu.” Tikai balstoties uz Ķīnas provinču statistikas datiem vien jākonstatē, ka Lielās kultūras revolūcijas laikā vardarbīgā nāvē miruši ne mazāk kā 7 730 000 cilvēku.

Kultūras revolūcijas sākumā norisinājās ne tikai cilvēku slepkavošana, tā izraisīja arī pašnāvību vilni. Daudzi pazīstami inteliģenti, tādi kā Lao Še, Fu Lei, Džjans Bodzjaņš, Vu Haņš, Ču Aņpins un citi Kultūras revolūcijas sākuma posmā izdarīja pašnāvību.

Varētu sacīt, ka Kultūras revolūcija ir visšausminošākais “kreiso” periods Ķīnā. Tolaik cilvēku slepkavošana kļuva par veidu, kā pierādīt savu “revolucionāro garu”, tādēļ “šķiras ienaidniekus” nogalināja ļoti nežēlīgi un īpaši zvērīgi.

Tomēr pēc “reformas un atklātības” iestāšanās plaši izplatījās informācija, pateicoties kurai ārvalstu žurnālisti pašu acīm varēja skatīt asiņaino “4. jūnija” slaktiņu, kas norisinājās 1989. gadā Pekinā. Ārzemēs televīzijā pārraidīja videoierakstus, kuros redzami tanki, kas vajā un sabrauc studentus.

Desmit gadus vēlāk, 1999. gada 20. jūlijā, Džjans Dzemiņš uzsāka represijas pret Faluņgun. Kā ziņo kontinentālās Ķīnas iekšējie ziņu avoti, 2002. gada beigās ieslodzījumā aizturēšanas centros, darba nometnēs, cietumos un psihiatriskajās klīnikās līdz nāvei tikuši nomocīti vairāk nekā 7000 cilvēku. Vidēji tiek nogalināti 7 cilvēki dienā.

Pašreiz, šķiet, komunistiskās partijas noslepkavoto ļaužu skaits ir ievērojami mazāks nekā agrāk, kad tika nogalināti miljons vai 10 miljoni cilvēku. Tam patiesībā ir divi iemesli. Pirmkārt, ĶKP pārveidotās kultūras ietekmē tauta kļuvusi daudz paklausīgāka un ciniskāka. Otrkārt, lielo kukuļņemšanas summu un valsts kases izlaupīšanas dēļ izveidojusies “asins pārliešanas” tipa ekonomika – ārvalstu kapitāli kļuvuši par nozīmīgu atbalstu ekonomikas attīstībai un sabiedrības stabilitātei. ĶKP labi atceras ekonomiskās sankcijas pēc “4. jūnija” incidenta, ir labi ielāgojusi, ka, redzot atklātu slepkavošanu, ārvalstu investori var izņemt no apgrozības savus kapitālus, un tas graus ĶKP varu.

Tomēr aiz muguras ĶKP turpina ierastās darbības, tikai visiem spēkiem cenšas noslēpt asinis.

2. Ārkārtīgi nežēlīgi cilvēku slepkavošanas veidi

Viss, ko ĶKP dara, kalpo vienam mērķim – sagrābt un noturēt varu. Slepkavības kļuvas par neaizstājamu līdzekli varas noturēšanai. Jo nežēlīgākas ir pielietotās metodes, jo vairāk to ir, jo efektīvāk iespējams iebiedēt tautu. Šāda iebiedēšana tika uzsākta jau ķīniešu-japāņu kara gados un pat vēl agrāk.

2.1. Zvērības Ķīnas ziemeļos ķīniešu-japāņu kara laikā

Kad ASV prezidents Herberts Klārks Hūvers ieteica visiem cilvēkiem izlasīt mācītāja Reimonda D. De Džegera darbu “Iekšējie ienaidnieki”¹⁷, viņš sacīja: “Šajā grāmatā atklāti parādīta komunisma briesmīgā būtība. Es piedāvāju izlasīt šo grāmatu visiem, kas vēlas iegūt reālu priekšstatu par sātānisko varu, kas pārņēmusi visu pasauli.”

Tēvs Reimonds D. De Džegers savā grāmatā stāsta par to, kā ĶKP izmanto vardarbību, lai iebaidītu tautu. Reiz komunisti lika visiem kāda ciemata iedzīvotājiem sapulcēties laukumā. Tur bija arī bērni skolotāju uzraudzībā, kuriem bija jānoskatās, kā tika nogrieztas galvas 13 jauniem patriotiem. Pēc tam, kad tika nolasītas nepatiesās apsūdzības, ĶKP pavēlēja, lai bailēs nobālušie skolotāji liek bērniem dziedāt patriotiskas dziesmas. Dziesmām skanot, parādījās nevis dejotāji, bet bende ar tērauda nazi rokās. “Bende bija negants un spēcīgs jauns kareivis, rokas viņam bija pietiekami spēcīgas. Bende piegāja pie pirmā puša, atvēzējās un ar plato naža asmeni izdarīja zibenīgu kustību – pirmā galva nokrita zemē un aizriboja, uzšļācās asins strūkļa. Bērnu histēriskā dziedāšana sajaucās ar kliecieniem un raudām. Skolotāji sita ritmu, cenšoties uzturēt melodiju, un šajā trokšņainajā jucekļī es izdzirdēju zvanu skaņas.”

Bende 13 reizes vēzēja nazi, nogriezdams 13 galvas. Pēc tam ĶKP kareivji uzšķērda līķiem vēderus un izgriezta mirušo sirdis, lai tās apēstu. Visas šīs šausmas norisinājās bērnu acu priekšā. “Bērni no bailēm bija

¹⁷ Reimonds Džīns De Džegers, “Iekšējie ienaidnieki”. (Guild Books, Catholic Polls, Incorporated 1968.)

pavisam bāli, daži vēma. Skolotāji, rādami bērnus, sapulcēja tos vienkopus un veda atpakaļ uz skolu.”

Arī vēlāk tēvam Reimondam D. De Džegeram bieži vien nācās redzēt, ka bērniem liek noskatīties ļaužu nogalināšanā. Tas notika tik bieži, ka bērni sāka pierast pie šādām asiņainām izdarībām un kļuva vienaldzīgi pret tām, daži pat spēja par tām priecāties.

Kad ĶKP sajuta, ka slepkavošanas vairs nav tik šausminošas, tā centās izdomāt dažādus citus nežēlīgus soda veidus. Piemēram, lika cilvēkam rīt daudz sāli, bet nedeļa viņam dzert, līdz viņš nomira no slāpēm. Izģērbtam cilvēkam lika vārtīties pa asām stikla šķembām. Ziemā aizsalušā upē izcirta āliņģi un iemeta tajā “noziedznieku”, kurš tur nomira no aukstuma, vai noslīka.

Tēvs Reimonds D. De Džegers stāsta: “Šaņsji provincē kāds ĶKP biedrs izdomāja šādu briesmīgu soda veidu. Reiz, pastaigājoties pa pilsētu, viņš apstājās pie kāda restorāna un ieraudzīja vārāmielī lielu katlu. Viņš nopirka vairākus šādus lielus katlus. Arestējis dažus ciemata iedzīvotājus, kuri uzstājās pret komunistisko partiju, viņš lika katlos uzvārīt ūdeni, lai pēc tiesas procesa iemestu tajos noziedzniekus, kuri tur izvāriņās... Piņšaņā es redzēju, kā dzīvam cilvēkam tika nodīrāta āda. Komunistiskā partija šajā drausmīgajā soda izpildē lika noraudzīties upura dēlam, kuram bija jādzird, kā viņa tēvs mirst, sāpēs kliegdam. Komunists aplēja viņa tēva ķermeni ar etiķi un vēl kādu skābi, lai ādu varētu ātri nodīrāt. Ādu dīrāja, sākot ar muguru, pēc tam pārgāja pie pleciem, tad pārējo; ādu atstāja tikai uz galvas. Dažas minūtes pēc ādas nodīrāšanas viņa tēvs bija miris.”

2.2. Sarkanais terors “sarkanajā augustā” un kanibālisms Guansji provincē

Pēc varas sagrābšanas ĶKP zvērības kļuva pavisam neapturamas, bet Kultūras revolūcijas laikā tās izplatījās vēl plašākā mērogā.

1966. gada 18. augustā Mao Dzeduns Tiaņanmeņ laukumā uzstādītā tribīnē pieņēma hunveibinu pārstāvjus. Sun Žeņcina meita Sun Biņbiņa aplika Mao Dzedunam ap roku hunveibina apsēju. Kad Mao uzziņāja, ka viņas vārds nozīmē “kulturāla un izsmalcināta”, viņš aizrādīja:

“Ir jācīnās.” Šī iemesla dēļ Sun Biņbiņa nomainīja savu vārdu uz “Sun Jaovu” (gribu cīnīties).

Uzreiz pēc tam, kā vēja nesta uguns, visā valstī sākās “bruņoti uzbrukumi”. Jaunā paaudze, kuru ĶKP bija uzaudzinājusi ateismā, nebaidījās ne no kā. Tiešā ĶKP vadībā, pieņemot Mao Dzeduna norādījumus par normu, viņi kā neprātīgi metās piekaut cilvēkus visā valstī un izdarīt kratīšanas viņu mājās. Daudzviet attiecībā uz “piecām melnajām šķirām” (muižnieki, bagātie privātīpašnieki, kontrrevolucionāri, sliktie elementi, labējie) pielietoja genocīda politiku – “izraut ar saknēm”. Tipisks piemērs bija Dasjinas apriņķis netālu no Pekinas, kur 1966. gadā laikā no 27. augusta līdz 1. septembrim apriņķa 13 komūnās un 48 brigādēs pavisam tika nogalināti 325 cilvēki, vecākajam no viņiem bija 80 gadi, jaunākajam tikai 38 dienas; 22 ģimenes tika pilnībā iznīcinātas.

“Sist cilvēku līdz nāvei bija visai izplatīta parādība. Šataņas ielā grupa vīriešu – hunveibinu kādu vecenīti ar dzelzs ķēdēm un ādas siksnām sita tik ilgi, līdz viņa nespēja pakustēties. Pēc tam sieviete – hunveibins lēkāja viņai pa vēderu, līdz vecenīte nomira... Reiz tika izdarīta kratīšana kādas “muižnieka sievas” (vientuļas atraitnes) mājās, kas atradās netālu no Čunveņmenas. Katram kaimiņam lika atnest termosu ar vārošu ūdeni, ko lēja viņai aiz apkakles, līdz miesa izvārtījās. Pēc vairākām dienām mājās pamestajā līķī iemetās tārpi... Tolaik ļaudis nogalināja visdažādākajos veidos. Daži izmantoja nūjas, citi graizīja ar sirpjiem, citi žņaudza cilvēkus ar virvēm; mazus bērnus nogalināja vēl zvēriskāk: slepkava uzkāpa uz vienas bērna kājiņas un rāva aiz otras, pārplēšot dzīvu bērnu uz pusēm.” (“Dasjinas slaktiņa izmeklēšana”, Ju Luoveņš)*¹⁸.

Vēl šausminošāks par Dasjinas slaktiņu bija kanibālisms Guansji provincē. Džens Ji iedalījis kanibālisma attīstību trīs stadijās*¹⁹:

¹⁸ Dasjinas slaktiņš norisinājās 1966. gada augustā, kad Pekinā notika partijas līderu maiņa. Tai laikā sabiedriskās drošības ministrs Sje Fudži uzstājās ar runu mītiņā Sabiedriskās drošības birojā Pekinā, kurā viņš mudināja neiejaukties hunveibinu (sarkangvardu) akcijā pret “piecām melnajām šķirām”. Drīz vien šī runa tika pārraidīta Pastāvīgās Komitejas mītiņā Dasjinas Sabiedriskās drošības birojā. Pēc šī mītiņa Dasjinas Sabiedriskās drošības birojs nekavējoties sāka darboties un sastādīja plānu, kā uzskudīt masas Dasjinas apgabalā uz “piecu melno šķiru” slepkavošanu.

¹⁹ Džens Ji, “Sarkanais Memoriāls” (Taibei: Ķīnas televīzijas izdevniecība, 1993.). Šī grāmata izdota arī angļu valodā: “Sarkanais Memoriāls: Kanibālisms mūsdienu Ķīnā”, autors Ji Džens, tulkotājs un redaktors T. P. Saims (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998.).

1. Sākuma stadija: slēpta un nedroša. Kāda aprīnķa lietā aprakstīta šāda raksturīga aina: vēlā naktī slepkavas uz pirkstgaliem izgāja meklēt savu upuri, lai uzšķērstu to un izņemtu sirdi un aknas. Tā kā viņi bija nobijušies un viņiem nebija pieredzes, kļūdas pēc viņi izņēma plaušas, tādēļ viņiem nācās atgriezties pie līķa... Pēdīgi iekšējie orgāni bija izvārīti. Viens atnesa alkoholu, cits garšvielas. Zem katla lēnām dziestošās uguns gaismā vairāki cilvēki klusējot negausīgi ēda...

2. Pacēluma stadija: trauksmaina un atklāta. Ap šo laiku jau bija “uzkrāta pieredze” sirds un aknu izņemšanā, cilvēkam vēl dzīvam esot, turklāt vecie slepkavas, kuri jau bija nogaršojuši cilvēku gaļu, dalījās savā “mākā”, kas jau bija sasniegusi sava veida meistarību. Piemēram, lai dzīvam cilvēkam izņemtu aknas un sirdi, nemaz nav jāuzšķērš vēders, nepieciešams tikai zem ribām izdarīt krustenisku iegriezumu apgriezta burta “Y” veidā, bet pēc tam uzkāpt ar kājām uz vēdera (ja upuris piešiets pie koka, tad ar celi jāsit pa vēderu) – sirds un citi iekšējie orgāni izkrīt paši. Slepkavu vadonis parasti paņēma sirdi, aknas un dzimumorgānus, pārējiem palika atlikušais. Šīs pompozās un iespaidīgās, bet vienlaikus drausmīgās ainas laikā plīvoja sarkanie karogi un tika skandēti lozungi...

3. Masu ārpārta stadija: citiem vārdiem sakot – masveida kanibālisma kustība. Piemēram, Vusjuanņ aprīnķī ļaudis bija nonākuši līdz pilnīgam ārpīrtam un gluži kā suņi epidēmijas laikā ēda visus līķus bez izņēmuma. Bieži vien cilvēki tika “izaicināti cīņai”, vienkārši lai tos apēstu, katrs mirušais noteikti tika apēsts. Līdzko cilvēks bija pakritis, neviens neskatījās, vai viņš jau miris vai ne, viņam metās virsū ar gatavībā turētiem nažiem un graizīja katru ķermeņa daļu, kuru varēja nogriezt. Tolaik daudzus cilvēkus bija pārņēmusi kanibālisma masu psihoze. Ja līdz šim vēl bija saglabājusies kripatiņa vainas apziņas un cilvēcības, tad šajā mirklī tos pilnībā aizslaucīja “divpadsmit balles stiprs šķiru cīņas viesulis”. Milzīga kanibālisma epidēmija pārņēma Vusjuanņas zemi, nonākot līdz galējībai – “banketam ar cilvēka gaļas uzkodām”. Tika ēsta jebkura cilvēka ķermeņa daļa, tai skaitā sirds, aknas, nieres, elkoņi, pēdas un cīpslas. Cilvēku gaļa tika pagatavota visdažādākajos veidos: vārīta, sautēta, cepta, apcepta, apvārīta, panēta... Ēdot cilvēka miesu, ļaudis dzēra alkoholu un spēlēja spēles. Pašā psihozes karstumā pat visaugstākajā varas līmenī –

Vusjuaņas aprīnķa Revolucionārās komitejas ēdnīcā – pasniedza cilvēku gaļu!

Nekādā gadījumā nevajag uzskatīt, ka šie kanibālisma banketi bija tikai stihiska cilvēku rīcība. ĶKP, būdama totalitāra organizācija, dziļi kontrolē sabiedrību katrā tās šūniņā. Ja nebūtu ĶKP atbalsta, pamudinājuma un kontroles, nekas tāds nevarētu notikt.

Dziesmā, ko ĶKP sacerējusi sevis slavināšanai, teikts, ka “vecā sabiedrība”²⁰ pārveidoja ļaudis par velniem, bet jaunā sabiedrība atkal padarījusi velnu par cilvēku”. Tomēr šīs slepkavības un kanibālisma mēlasi pierāda, ka tieši ĶKP ir tā, kas spēj cilvēkus padarīt par nezvēriem un velniem, jo tā pati ir vēl ļaunāka par nezvēru un velnu.

2.3. Faluņgun vajāšana

Kad ķīniešu nācija līdz ar citām valstīm iesoļoja datoru un kosmisko ceļojumu laikmetā, parādījās tendence privāti apspriest cilvēktiesību, brīvības un demokrātijas jautājumus; daudzi uzskatīja, ka briesmīgie šausminošo zvērību gadi jau aiz muguras, ka ĶKP uzvilkusi “civilizētu tēru” un ir gatava pievienoties pārējai pasaulei.

Patiesībā tā tas nebūt nav. Kad ĶKP atklāja, ka pastāv tāda grupa, kas nebaidās no tās nežēlīgajām spīdzināšanām un slepkavībām, tā sāka pielietot vēl neprātīgākus paņēmienus. Grupa, kas tiek vajāta šādā veidā, ir Faluņgun.

Ja hunveibinu un Guansji cilvēkēdāju mērķis bija tikai iznīcināt upuru fizisko ķermeni, nogalinot cilvēku minūtes vai dažu stundu laikā, tad Faluņgun praktizētāji tiek vajāti, lai piespiestu viņus atteikties no savas ticības “Īstenībai, Labestībai, Pacietībai”, tādēļ vēl nežēlīgākas mocības bieži vien turpinās vairākas dienas, vairākus mēnešus vai pat vairākus gadus, kā rezultātā bojā gājuši vairāk nekā 10 tūkstoši Faluņgun praktizētāju.

Faluņgun praktizētāji, kuriem brīnumainā kārtā izdevies palikt dzīviem, aprakstījuši vairāk nekā simts dažādus spīdzināšanu veidus, kurus viņiem nācies izciest. Zemāk aprakstīti daži no tiem.

²⁰ Ar “vecu sabiedrību” ĶKP apzīmēja periodu pirms 1949. gada, bet ar “jauno sabiedrību” – periodu pēc 1949. gada, kad ĶKP pārņēma savā kontrolē visu valsti.

Nežēlīga piekaušana ir spīdzināšanas veids, ko visbiežāk pielieto Faluņgun sekotāju mocīšanai. Milicijas darbinieki, “kameru barveži” vai nu paši piekauj praktizētājus, vai arī liek noziedzniekiem tos piekaut. Daži Faluņgun sekotāju zaudējuši dzirdi, viņiem norautas ausis, acu āboli sadragāti, izsisti vai nolauzti zobi. Lauzts galvaskauss, muguras skriemeļi, ribas, rokas, kājas, dažiem nācies amputēt sadragātos locekļus. Dažiem Faluņgun mācekļiem vīriešiem tika nežēlīgi saspiesti sēklinieki, sievietēm tika sistas pa dzimumorgāniem. Ja praktizētāji nepadevās, viņus turpināja sist, līdz viņu āda saplaisāja un atklājās miesa. Daži tikuši piekauti līdz nepazīšanai. Faluņgun sekotājus, kas pēc spīdzināšanas mirkst asinīs, aplej ar stipras koncentrācijas sālsūdeni, sit ar elektrošoka stekiem, kā rezultātā izplatās asiņu un degušas miesas smaka, skan asinis stindzinoši kliedziņi. Dažiem upuriem uzmauc galvā polietilēna maisus, lai viņi, bailēs no nosmakšanas, padotos.

Spīdzināšana ar elektrošoku – arī viens no bieži pielietotiem paņēmieniem, ko izmanto Ķīnas labošanas darbu nometnēs, lai spīdzinātu Faluņgun sekotājus. Parasti milicijas darbinieki ar elektrošoka stekiem sit praktizētājus pa ķermeņa jūtīgākajām vietām – galvu, muti, krūtīm, dzimumorgāniem, muguras lejasdaļu, augšstilbiem, pēdām un vēl citām vietām. Bendes praktizētājus sit vienlaicīgi ar vairākiem elektrošoka stekiem, kamēr āda sāk apdegt; visapkārt izplatās deguma smaka, ievainotās vietas kļūst violeti melnas. Nereti strāvas triecieniem vienlaikus tiek pakļauta galva un anālā atvere. Dažkārt Faluņgun praktizētāji tiek sisti vienlaicīgi ar 10 vai vairāk elektrošoka stekiem. Parasti elektrošoka stekiem ir vairāku desmitu tūkstošu voltu liels lādiņš. Elektriskās izlādes rezultātā veidojas spīdīgi, zili gaismas loki un plīkšķoša skaņa. Kad ar šādu elektrošoka steku iesit cilvēkam, rodas apdegumi, tas atgādina arī čūskas kodumu. Sāpes, kas rodas, saņemot elektrošoka lādiņu, līdzinās čūskas kodienam. Āda ievainotajā vietā kļūst sarkana, saplaisā, apdeg un struto. Ir arī vēl lielāka elektriskā lādiņa steki, kuru trieciens līdzinās āmura sitienam pa galvu.

Ar degošām cigaretēm mocītāji dedzina praktizētāju rokas, seju, pēdu apakšas, krūtis, muguru, krūšu galiņus un citas ķermeņa daļas. Ar šķiltavām dedzina rokas, matus uz dzimumorgāniem. Uz elektrokrāsniņām uzkaras metāla stieņus, kurus pēc tam piespiež pie upura kājām. Praktizētāju sejas dedzina ar nokaitētām oglēm. Praktizētājus, kuru sirdis

pēc nežēlīgām mocībām vēl pukst, dzīvus sadedzina, lai pēc tam paziņotu, ka tā bijusi “pašsadedzināšanās”.

Speciāli tiek sists pa Faluṅgun sekotāju-sieviešu krūtīm, krūšu galiņiem un dzimumorgāniem. Viņas tiek pakļautas izvarošanai un grupveida izvarošanai. Ar elektrošoka stekiem viņām sit pa krūšu galiem un dzimumorgāniem. Ar degošām šķiltavām piededzina krūšu galus, ievieto elektrošoka stekus dzimumorgānos, lai traumētu tos. Dzimumorgānos ievieto četras kopā sasiestas zobu birstes un griež tās. Ar karstiem āķiem aizķer praktizētājas aiz dzimumorgāniem. Saslēdz rokas aiz muguras roku dzelžos, pēc tam pievieno elektrības vadus abiem krūšu galiem un pieslēdz elektriskajai strāvai. Izģērbj Faluṅgun sekotājas un iemet viņas vīriešu kamerās, lai vīriešu kārtas cietumnieki viņas neķītri apkaunotu.

Ietērpj Faluṅgun skolnieku briesmīgā “sasaistošā kreklā”^{*21}. Sasien viņam rokas aiz muguras, pēc tam pārvelk rokas caur pleciem līdz krūtīm, sasaista kājas un piekar viņu pie loga dzelzs restēm tā, lai kājas neskartu zemi. Tad aizbāž viņam muti, uzliek austiņas un liek klausīties ierakstu ar apmelojumiem par Faluṅgun. Tiem, kuri tiek pakļauti šādai spīdzināšanai, uzreiz tiek sakropļotas abas rokas, vispirms pleci, tad elkoņi un plaukstu locītavas, tiek sarautas dzīslas un salauzti kauli. Ja šāda spīdzināšana ir ilgstoša, salūzt muguras skriemeļi, un cilvēks sāpēs mirst.

Vēl tiek pielietota kāda spīdzināšana, kas saucas “ūdens kamera”. Faluṅgun sekotāju līdz krūtīm iegremdē netīrā ūdenī vai šķidrā vircā. Vēl dzen zem nagiem bambusa adatas, iesloga istabā, kurā pelējums ir uz griestiem, sienas un grīdas. Faluṅgun sekotājus piesien uz ielas, uzlaiz tiem čūskas, uzrīda niknus suņus vai atstāj pakļautus skorpionu dzēliem. Psihiatriskajās klīnikās Faluṅgun mācekļiem ievada psihotropas vielas, kas sagrauj centrālo nervu sistēmu. Tiek pielietoti arī neskaitāmi citi nežēlīgi spīdzināšanas veidi.

²¹ “Sasaistošs kreklis” (“trako kreklis”) ir cieši sasaistošs kreklveida apģērba gabals, ko pielieto spīdzināšanai. Upura rokas aiz muguras tiek sasiestas ar virvi, tad pāri galvai pārvilkta līdz krūtīm; šādā spīdzināšanā rokas vienmēr tiek sakropļotas. Pēc tam upuris ar varu tiek ieģērbts sasaistošajā kreklā un pakārts aiz rokām. Parasti sekas šai briesmīgajai spīdzināšanai ir kaulu lūzumi plecos, elkoņos, delnu locītavās un muguras skriemeļos, kas liek upurim mirt neciešamās sāpēs. No šādas spīdzināšanas miruši vairāki Faluṅgun praktizētāji. Sīkāka informācija angļu valodā:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>

3. Nežēlīgā cīņa komunistiskās partijas rindās

Tā kā komunistiskā partija ir organizācija, kuru apvieno partijas būtība, nevis morāle un godprātība, problemātiska kļūst tās biedru, jo īpaši augstākā varas ešelona kadru, uzticība visaugstākā līmeņa vadītājiem. Tādēļ jāslepkavo arī partijas rindās, jārada terora atmosfēra, lai tie cilvēki, kuriem izdevies palikt dzīviem, saprastu: ja reiz diktatori augstākajā varas ešelonā nolēmuši vajāt kādu līdz nāvei, tad viņa nāve būs briesmīga.

Tādēļ visiem labi zināms par cīņu komunistiskās partijas rindās. Krievijas komunistiskās partijas pirmo divu sasaukumu politbiroja locekļi, izņemot Ļeņinu un Staļinu, tika nogalināti, vai arī viņi izdarīja pašnāvību. Tolaik no pieciem maršaliem trīs gāja bojā traģiskos apstākļos, trīs no pieciem armijas virspavēlniekiem tika nogalināti. Visi 10 armijas virspavēlnieku vietnieki tika nošauti; noslepkavoja 57 no 85 armijas korpusu komandieriem un 110 no 195 divīziju komandieriem.

ĶKP vienmēr ir propagandējusi “nežēlīgu cīņu, nesaudzīgus triecienus”. Šāda cīņa un cilvēku slepkavošana tiek pielietota ne tikai ārpus partijas vien. Dzjansji provincē, kad partija vēl tikai veidojās, tā jau sāka nogalināt tos, kas piederēja “AB” (antiboļševiku) korpusam^{*22}, kamēr visbeidzot nemaz vairs nepalika tādu, kas prastu karot. Kad partija nostiprinājās Jaņņā, tā uzsāka “darba stila labošanas” kustību. Pēc tam, kad partija bija nodibinājusi politisko varu, tā “aizslaucīja” Gao Ganu, Žao Šuši^{*23}, Hu Fenu un Penu Dehuai. Kad sākās Kultūras revolūcija, bija likvidēti gandrīz visi vecie partijas biedri. Neviens no ĶKP ģenerālsekretāriem nav ņēmis labu galu.

Ķīnas Tautas sapulces bijušais priekšsēdētājs Liu Šaoči bija otrā nozīmīgākā persona Ķīnā, bet viņa dzīves noslēgums bija traģisks. Liu Šaoči 70 gadu jubilejā Mao Dzeduns un Džou Enlai^{*24} ar nodomu lika Van

²² 1930. gadā Mao vadībā tika nogalināti tūkstošiem partijas biedru, Sarkanās Armijas karavīru un nevainīgu civiliedzīvotāju Dzjansji provincē, lai nostiprinātu ĶKP varu tās kontrolētajos apgabalos. Papildus informācija: <http://kanzhongguo.com/news/articles/4/4/27/64064.html>

²³ Gao Gans un Žao Šuši abi bija ĶKP CK locekļi. Pēc neveiksmīgās piedalīšanās cīņās par varu 1954. gadā viņi tika apsūdzēti sazvērestībā ar mērķi radīt šķelšanos partijas rindās un vēlāk tika izslēgti no partijas.

²⁴ Džou Enlai (1898.-1976.) – otrais cilvēks valstī pēc Mao. ĶKP līderis un ĶTR premjers no 1949. gada līdz savai nāves dienai.

Dunsjinam nodot Liu dzimšanas dienas dāvanu – radiouztvērēju, lai viņš varētu noklausīties paziņojumu, kas izskanēja 12. sasaukuma 8. plenārsēdē: “Uz mūžīgiem laikiem izslēgt no komunistiskās partijas nodevēju, spiegu, atkritēju Liu Šaoči un pilnībā noskaidrot Liu Šaoči un viņa līdzinātāju vainu partijas un Dzimtenes nodevībā!”

Tas vienā acumirkļī salauza Liu Šaoči garu, viņa veselības stāvoklis strauji pasliktinājās. Tā kā viņš ilgstoši tika turēts piesiets pie gultas un nespēja pakustēties, uz viņa kakla, muguras, gūžām, pēdām izveidojās izgulējumi, no kuriem sūcās strutas. Sāpēs viņš centās satvert rokās kādu priekšmetu vai cita cilvēka roku, tādēļ katrā rokā viņam ielika pa cietas plastmasas pudelei. Kad viņš nomira, divas cietās plastmasas pudeles viņa rokās bija ieguvušas smilšu pulksteņa formu.

1969. gada oktobrī viss Liu Šaoči ķermenis sāka pūt un smirdēt; no viņa bija atlikuši vairs tikai kauli un āda, un viņa dzīvība karājās mata galā. Bet ĶKP CK pilnvarotais pārstāvis liedza viņam nomazgāties un apmaiņīt apģērbu, viņu vienkārši izģērba, ietina segā un ar lidmašīnu pārveda no Pekinas uz Kaifenas pilsētu, kur ieslodzīja noslēgtā pagrabā. Kad viņam pacēlās augsta temperatūra, ne vien nedeļa zāles, bet arī aizsūtīja projām ārstus un medmāsas. Kad Liu Šaoči nomira, viņa ķermenis vairs tikai attāli atgādināja cilvēku. Izspūrušo matu garums sasniedza gandrīz 2 čī (apmēram 0,67 metri). Pēc divām dienām viņu kremēja, par iemeslu minot kādu ļoti lipīgu slimību, tika sadedzināti arī viņa gultas piederumi – palagi, spilvens utt. Viņa miršanas apliecībā rakstīts: uzvārds, vārds – Liu Veihuans; profesija – bezdarbnieks; nāves iemesls – slimība.

Komunistiskā partija pavisam mierīgi var atļauties vajāt līdz nāvei valsts priekšsēdētāju, turklāt tas notika bez jebkāda redzama iemesla.

4. Revolūcijas eksports, cilvēku slepkavošana ārpus Ķīnas robežām

ĶKP ne vien ar lielu entuziasmu un pielietojot visdaudzveidīgākās metodes nogalina Ķīnas iedzīvotājus un pati savus biedrus, bet slepkavo cilvēkus, ķīniešus ieskaitot, arī ārpus Ķīnas robežām, tādējādi eksportējot revolūciju. Visraksturīgākais piemērs tam ir “sarkanie khmeri”.

Pol Pot vadīto sarkano khmeru valdīšana Kampučijā ilga tikai 4 gadus, tomēr laikā no 1975. gada līdz 1978. gadam šajā nelielajā valstiņā,

kuras iedzīvotāju skaits nepārsniedz 8 miljonus, tika nogalināti 2 miljoni cilvēku, tai skaitā arī 200 tūkstoši ķīniešu.

Pagaidām nerunāsim par “sarkano khmeru” neskaitāmajiem noziegumiem, bet mēs nevaram neievērot viņu saistību ar ĶKP.

Pols Pots bija pārliecināts Mao Dzeduna sekotājs. Pēc 1965. gada viņš 4 reizes apmeklēja Ķīnu un uzklausījis Mao Dzeduna norādījumus. 1965. gada novembrī Pols Pots bija uzturējies Ķīnā jau trīs mēnešus. Čeņs Boda un Džans Čunčjao stāstīja viņam par to, ka “ieroči sniedz varu”, izklāstīja šķiru cīņas teoriju, proletariāta diktatūras būtību un dalījās savā pieredzē. Vēlāk tas viss Polam Potam lieti noderēja varas sagrābšanā, tās nostiprināšanā un valsts pārvaldīšanā. Pēc atgriešanās dzimtenē viņš pārdēvēja pastāvošo partiju par Kampučijas komunistisko partiju, līdzīgi ĶKP taktikai radīja revolūcijas atbalsta bāzes, lai ielenktu pilsētas no lauku rajoniem.

1968. gadā Kampučijas komunistiskā partija izveidoja savu armiju. Līdz 1969. gada beigām tās sastāvā bija tikai nedaudz vairāk par 3000 karavīriem. Bet 1975. gadā, pirms Pnompeņas ieņemšanas, tā jau bija pietiekami attīstīta – bija kļuvusi par gandrīz 80 tūkstošu vīru bruņotu spēku. Tā bija “labi apbruņota un drosmīga cīnītāja”. Tas bija iespējams tikai ar ĶKP atbalstu. “Pierakstos par Vjetnamas atbalstu karā pret Ameriku”, kurus sarakstījis Vans Sjaņgeņs*²⁵, teikts, ka tikai 1970. gadā vien Ķīna piegādājusi Polam Potam bruņojumu 30 tūkstošu kareivju ekipēšanai. 1975. gada aprīlī Pols Pots ieņēma Kampučijas galvaspilsētu. Pēc diviem mēnešiem viņš ieradās Pekinā, lai saņemtu tālākos norādījumus. Varētu teikt: ja nebūtu bijis ĶKP ideoloģiskā un materiālā atbalsta, “sarkanie khmeri” nebūtu varējuši slepkavot cilvēkus.

Minēsim kādu piemēru. Kad Kampučijas komunistiskā partija nogalināja divus prinča Sianuka dēlus, Džou Enlai lika kampuciešu komunistiskajai partijai atgādāt Sianuku uz Pekinu. Kad Kampučijas komunistiskā partija ķērās pie slepkavošanas, netika saudzēti pat vēl nedzimuši zīdaiņi, lai izvairītos no problēmām nākotnē. Tomēr Džou Enlai prasību Pols Pots izpildīja nekavējoties.

²⁵ Vans Sjanņeņs “Dokumentācija par Vjetnamas atbalstu un cīņu ar ASV”. (Pekina: Starptautiskā kultūras izdevniecību kompānija (International Cultural Publishing Company), 1990.).

Bilstot vienu vārdu, Džou Enlai varēja izglābt dzīvību principu Sianukam, tomēr, kad Kampučijas komunistiskā partija nogalināja vairāk nekā 200 tūkstošus ķīniešu, ĶKP nebilda ne vārda. Kad tajos laikos ķīnieši griezās vēstniecībā pēc palīdzības, vēstniecības darbinieki nepievērsa tam nekādu uzmanību.

1998. gada maijā, kad Indonēzijā notika masveida ķīniešu slepkavošanas un izvarošanas, ĶKP klusēja. Tā ne vien nepalīdzēja saviem tautiešiem, bet pat visiem līdzekļiem centās nobloķēt šīs informācijas izplatīšanos Ķīnā. Ārpus Ķīnas robežām ķīniešu dzīvības un nāves jautājums it kā nemaz neskar Ķīnas valdību, tā nepiedāvāja pat tīri cilvēcisku atbalstu.

5. Ģimeņu iznīcināšana

Runājot par to, cik cilvēku ĶKP iznīcinājusi dažādu politisku kustību laikā, mēs pat vairs nevaram nosaukt precīzu skaitli, jo nav pieejami statistiskie dati, kā arī pastāv informācijas blokāde un šķēršļi starp reģioniem, tautībām un dialektiem. Bet ĶKP valdība neuzdrošinās apkopot šādu statistiku, jo tas būtu tas pats, kas “rakt sev kapu”. Tādēļ ĶKP apraksta savu vēsturi tikai vispārīgos vilcienos, noklusējot daudzas detaļas.

Kas attiecas uz pazudinātām ģimenēm, to skaitu noteikt ir vēl grūtāk. Dažās ģimenēs, ejot bojā vienam cilvēkam, izira visa ģimene. Daudzas ģimenes tika pilnībā iznīcinātas. Citās ģimenēs, lai gan neviens netika nogalināts, vīram un sievai nācās piespiedu kārtā šķīrties, nācās novilkt stingru šķirtni starp vecākiem un bērniem. Ļaudis tika vajāti līdz tādai pakāpei, ka zaudēja kustības spējas, sajuka prātā; daudzi pēc pārciestajām mocībām smagi saslima un agri nomira utt. Ziņas par visām šīm ģimenes traģēdijām ir ļoti nepilnīgas.

Japānā izdotā laikrakstā “Yomiuri News” tika ziņots par to, ka ĶKP pakļāvusi vajāšanai vairāk nekā pusi Ķīnas iedzīvotāju. Ja tas ir tā, tad izirušo ģimeņu skaitam vajadzētu būt ne mazākam par 100 miljoniem.

Daudzie raksti par Džanu Džisjiņu^{*26} padarīja viņas vārdu plaši pazīstamu. Daudziem zināms, ka viņa tikusi pakļauta visdažādākajām nežēlīgām mocībām, grupveida izvarošanai un psiholoģiskām ciešanām. Visbeidzot, kad Džana bija zaudējusi prātu, viņai pārgrieza rīkli un pēc

²⁶ Džan Džisjiņa – intelīgenes pārstāve, kas Kultūras revolūcijas laikā tika spīdzināta līdz nāvei par Mao kritiku viņa neveiksmē Lielajā izrāvienā, kā arī par to, ka viņa uzdrīkstējās runāt patiesību.

tam nošāva, lai būtu droši par viņas nāvi. Tomēr, iespējams, daudziem nav zināms, ka aiz šīs traģēdijas slēpjas vēl briesmīgāks stāsts – pat viņas ģimenes locekļiem bija jāapmeklē “uz nāvi notiesāto ieslodzīto ģimeņu apmācības kursi”.

Džanas Džisjiņas meita Liņ Liņa atceras notikumus 1975. gada pavasarī. Tiesas pārstāvis Šeņjanas pilsētā skaļi paziņoja: “Tava māte ir dedzīga reakcionāre, ļoti spītīga, uzstājas pret mūsu priekšsēdētāju Mao, izsakās pret Mao Dzieduna domām, kuras spēj uzveikt visu. Viņa nostājusies pret priekšsēdētāja Mao izvirzīto proletariāta revolucionāro līniju, viņas vaina ir milzīga, un valdība domā, ka viņa pelnījusi vēl stingrāku sodu. Ja viņai piespriešu nāvessodu, kā tu pret to izturētos?...” Es sastingu un nezināju, ko atbildēt. Mana sirds bija salauzta, bet es centos izkļūties mierīga, novaldīt asaras. Tētis man bija teicis, ka nedrīkst raudāt citu klātbūtnē, jo tad nebūs iespējams nodalīt sevi no mātes. Tēvs atbildēja manā vietā: “Ja reiz tā, tad valdība var rīkoties, kā uzskata par pareizu.” Tiesas pārstāvis turpināja jautāt: “Ja viņu nošaus, vai jūs gribētu saņemt līķi? Vai jums vajadzīgas Džanas Džisjiņas personiskās mantas?” Es nolaidu galvu un klusēju. Tēvs atkal atbildēja manā vietā: “Mums neko nevajag.” ...Tēvs veda mani un manu jaunāko brāli prom no apriņķa viesnīcas. Pūta stiprs vējš un putināja, mēs tik tikko aizkļuvām līdz mājām. Ēst neko negatavojām, tētis pārlauza uz pusēm vienīgo bulciņu un iedeva mums ar brāli, sacīdams: “Ēdiet un agrāk liecieties gulēt.” Es klusi gulēju krāsnsaugšā. Tētis viens sēdēja uz ķebliša un kā sastindzis raudzījās ugunī. Viņš paraudzījās uz krāsnsaugšu un, nodomājis, ka mēs ar brāli jau esam aizmiguši, klusi piecēlās, atvēra kasti, kuru bijām paņēmuši līdzī no mūsu bijušās mājas Šeņjanā, izņēma no tās mātes fotogrāfijas, ilgi noraudzījās tajās un apraudājās. Es nokāpu no krāsnsaugšas, un, skaļi raudādama, metos pie tēva. Tētis glāstīja man galvu atkārtodams: “Tā nevajag, nedrīkst, lai kaimiņi sadzird.” Izdzirdējis raudas, pamodās arī jaunākais brālis. Tētis mūs abus cieši piespieda sev klāt. Tonakt asaras lija straumēm, bet skaļi raudāt nedrīkstēja.^{*27}

Kādam universitātes pasniedzējam bija laimīga ģimene. Taču “labējo elementu” rehabilitācijas laikā viņa ģimeni piemeklēja nelaime. Laikā, kad notika antilabējā kustība, viņa sieva, būdama toreiz vēl neprecēta

²⁷ Laogai sistēmas izpētes organizācijas 2004. gada 12. oktobra ziņojums (ķīniešu val.): <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391>.

meitene, bija iemīlējusies cilvēkā, kurš tika uzskatīts par “labējo elementu” un tādēļ tika izsūtīts uz tālu nomali. Var tikai iedomāties, cik daudz šim cilvēkam nācās izciest. Jaunā meitene nevarēja braukt viņam līdzi. Viņa atsacījās no sava mīlotā un pēc kāda laika apprecēja universitātes pasniedzēju. Kad viņas iemīļotais, visu pārcietis, atgriezās dzimtajā pilsetā, viņa, kas pa to laiku jau bija kļuvusi par vairāku bērnu māti, nespēja pati sev piedot nodevību. Viņa uzstāja uz šķiršanos ar tagadējo vīru, lai izpirktu savu vainu. Viņas vīram, universitātes pasniedzējam, jau bija pāri piecdesmit gadiem. Viņš nespēja izturēt likteņa triecienu un sajuka prātā; viņš novilkā drēbes un klimta apkārt, nakšņodams zem klajas debess un meklēdams jaunu dzīves vietu. Tomēr sieva pameta viņu un bērnus. Posts, ko komunistiskā partija sagādājusi cilvēkiem, ir nelabojams, tas ir kā neārstējama sabiedrības slimība, kura spēj vienīgi vienu šķiršanos aizstāt ar citu šķiršanos.

Ģimene ir ķīniešu sabiedrības pamatsūniņa, tā ir pēdējā tradicionālās kultūras aizsardzības līnija, aizstāvēties pret partijas kultūru. Tādēļ ģimeņu sagraušana pieskaitāma pie īpašām ĶKP negēlībām tās slepkavošanas vēsturē.

Tā kā ĶKP monopolizējusi visus sabiedrības resursus, kolīdz cilvēks kļūst par diktatūras upuri, viņš acumirkli nonāk krīzes situācijā – viņu nosoda sabiedrība, viņš zaudē cieņu. Šiem cilvēkiem, kuri visbiežāk tika apsūdzēti nepatiesi, ģimene būtu varējusi kļūt par vienīgo patvērumu, kur viņi varētu rast mierinājumu. Bet ĶKP piespieda cilvēkus atteikties no saviem tuviniekiem un radinieki neuzdrīkstējās mierināt vajāto, jo tad paši nonāktu diktatūras upura lomā. Džanu Džisjīnu piespieda šķirties. Lielākajai daļai ļaužu tuvinieku nodevība, denuncēšana, naidīga attieksme un publisks nosodījums bieži vien kļūst par pēdējo pilienu viņu ciešanu kausā, tas sagrauj viņus morāli. Daudzi šā iemesla dēļ padarījuši sev galu.

6. Slepkavību metodes un to rezultāti

6.1. ĶKP ļaužu slepkavošanas vadošā teorija

Komunistiskā partija bieži vien lielās ar to, cik talantīgi un radoši tā attīstījusi marksismu-ļeņinismu. Patiesībā tā radoši attīstījusi visu ļaunumu, kurš visas vēstures gaitā pastāvējis Ķīnā un aiz tās robežām. Izman-

tojot komunisma ideju par sociālo vienlīdzību, tā piekrāpusi tautu un inteliģenci. Ar rūpnieciskās revolūcijas palīdzību graujot ticību, tā pārdod ateismu; sludinot komunismu, noliedz privātīpašumu; izmantojot Ļeņina vardarbīgās revolūcijas teoriju un praksi, pārvalda valsti. Tajā pašā laikā tā ir savākusi visu ļaunāko un apvienojusies ar vissliktāko ķīniešu kultūrā, kas ir pilnībā attālināties no ķīniešu tradīcijām.

ĶKP ar savām izgudrotajām teorijām par “revolūciju” un “revolūcijas turpinājumu proletariāta diktatūras vadībā”, kā arī, izmantojot attiecīgo pasaules modeli, cenšas pārveidot to pēc sava prāta, lai tādējādi nodrošinātu diktatūras pastāvēšanu. Tās teorija sadalīta divās daļās: proletariāta diktatūras ekonomiskā bāze un ideoloģiskā virsbūve. Ekonomiskā bāze nosaka virsbūves struktūru, bet virsbūve, savukārt, ietekmē ekonomisko bāzi. Lai nostiprinātu virsbūvi, jo īpaši partijas varu, revolūcijas jāsāk īstenojot no ekonomiskās bāzes. Lai to paveiktu, nepieciešams:

1) likvidēt muižniekus, lai atrisinātu jautājumu par ražošanas attiecībām^{*28} laukos;

2) likvidēt kapitālistus, lai atrisinātu jautājumu par ražošanas attiecībām pilsētās.

Virsbūves nostiprināšanai atkārtoti jāslēpkavo, lai nodrošinātu sev absolūtu monopolu ideoloģijas jomā. Tam nepieciešams:

1) atrisināt jautājumu par inteliģences politisko pozīciju attiecībā uz komunistisko partiju;

ĶKP ilgstoši un atkārtoti uzsāk kustības inteliģences domāšanas pārveidošanai. Inteliģentus apsūdz buržuāziskajā individuālismā, buržuāziskajā ideoloģijā, apolītiskos uzskatos, bezšķiru ideoloģijā, liberālismā utt. ĶKP, “skalojot smadzenes” inteliģentiem, nonāvē viņu sirdsapziņu, lai iznīcinātu viņos labu audzināšanu. Daudzas brīvdomīgas idejas un citas inteliģentu labākās īpašības, ieskaitot tradīciju izteikties par labu taisnīgam; nežēlojot dzīvību, aizstāvēt patiesību; sekošana prātulām “trūcumā un grūtībās nedrīkst atteikties no sava mērķa, pārspēka priekšā nedrīkst liekties, bagātībā un varenībā nedrīkst atļauties pārmērību”^{*29}; “vispirms

²⁸ Viens no trim instrumentiem (ražošana, ražošanas forma, ražošanas attiecības), kurus Markss izmantoja, lai analizētu sabiedrības šķiras. Ražošanas attiecības nozīmēja attiecības starp cilvēkiem, kuriem ir ražošanas iespējas, un tādiem, kuriem to nav, tātad, attiecības starp muižnieku un tā vasali vai attiecības starp kapitālistu un strādnieku.

²⁹ Mendzi, 3. grāmata.

rūpēties par savu valsti, tikai pēc tam priecāties līdz ar citiem”^{*30}; “par savas nācijas uzplaukumu un pagrimumu atbildīgs ikkatrs”^{*31}; “cildens cilvēks, baudīdams labklājību, vienlaikus rūpējas par visām dzīvajām radībām zemes virsū; atrazdamies nelaimē, tas domā tikai par pašpilnveidošanos”^{*32} – gandrīz viss tas ir iznīcināts.

2) Kultūras revolūcijā tika slepkavots, lai ĶKP iegūtu absolūtu varu kultūrā un politikā;

Vispirms komunistiskās partijas rindās uzsāka masu kustību, pēc tam šo kustību izvērsa ārpus komunistiskās partijas un sāka slepkavot literātu un vēsturnieku aprindās, mākslas un izglītības jomā. Sākumā ĶKP nogalināja dažus sabiedrībā pazīstamus cilvēkus, piemēram, “Trīs ģimeņu ciematu”^{*33}, Liu Šaoči, Vu Haņu, Lao Še, Dzjaņu Bodzaņu u.c. Pēc tam nogalināja “nelielu grupu komunistiskajā partijā”, “nelielu grupu armijā”. Un tad jau visa komunistiskā partija, visa armija un visa valsts metās cits citu slepkavot. Bruņotā cīņa iznīcināja fizisko ķermeni, cīņa kultūras jomā iznīcināja garu. Tas bija ārkārtīgi juceklīgs un nežēlīgs periods ĶKP vadībā. Cilvēku dvēseles ļaunākā daļa izpaudās maksimāli, jo komunistiskajai partijai bija nepieciešams noturēt savu varu krīzes apstākļos. Katrs drīkstēja nogalināt “revolūcijas vārdā”, “aizstāvēt komunistiskās partijas revolucionāro līniju un priekšsēdētāju Mao”. Tā bija visas tautas “norūdīšanās”, kurā proletariāts iznīcināja cilvēcību. Nekas tāds vēstures gaitā vēl nebija piedzīvots.

3) ĶKP šāva uz cilvēkiem “4. jūnija” incidentā, atbildot uz sabiedrības prasībām pēc demokrātijas, kuras radās pēc Kultūras revolūcijas;

Šoreiz armija atklāti šāva uz tautu, lai aplāpētu tās balsi, kas protestēja pret zādzībām, pret korupciju un vienošanos ierēdņu un biznesmeņu starpā, pieprasīja vārda, preses un sapulču brīvību. Lai armijā valdītu neskaidrības, lai karavīri ienīstu tautu, speciāli tika sarīkotas armijas mašīnu

³⁰ Fan Džunjaņš (989.-1052.), ievērojams ķīniešu pedagogs, rakstnieks un valdības amatpersona Ziemeļu Sun dinastijas valdīšanas laikā. Šis citāts ņemts no viņa slavenā darba “Uzkāpšana Juejan tornī”.

³¹ Gu Jaņvu (1613.-1682.), agrīnās Cjin dinastijas laika izcils zinātnieks.

³² Mendzi, 7. grāmata.

³³ Trīs ģimeņu ciemats (Saņ Dzjacuņ) – trīs XX gadsimta sešdesmito gadu rakstnieku – Dena Kuo, Vu Hana un Liao Moša pseidonīms. Vu bija autors lugai “Hai Žui atkāpjas no amata”, kurā Mao saskatīja politisku satīru, kas vērsta uz viņa attiecībām ar ģenerāli Penu Dehuai.

dedzināšanas un karavīru slepkavošanas. Pēc tam tad arī notika šī briesmīgā traģēdija, kad Tautas atbrīvošanas armija uzsāka masu slaktiņu.

4) citādas pārliecības cilvēku nogalināšana;

Ticības sfēra ir vissvarīgākā ĶKP izdzīvošanai. Lai ĶKP melīgās teorijas spētu piekrāpt tautu, savas varas nostiprināšanas gados ĶKP ķērās pie dažādu reliģiju un ticību iznīcināšanas. Šobrīd ĶKP, saskaroties ar garīgo pārliecību – Faluņgun praktizētājiem, atkal atvēzējusies nāvējošam cirtienam. ĶKP izmanto apstākli, ka Faluņgun pilnveidošanās balstīta uz principiem “Īstenība, Labestība, Pacietība”, ka “Faluņgun praktizētāji nemelo”, “nevar radīt nekārtības” un “nevar izraisīt nestabilitāti sabiedrībā”. ĶKP turpina iekrāt pieredzi, lai arī turpmāk nogalinātu citas ticības piekritējus. Šoreiz ĶKP līderis Dzjans Dzemiņš pats izgājis uz skatuves, lai vadītu slepkavības.

5) cilvēku nogalināšana, lai slēptu patiesību;

Kontrole pār tautas masu tiesībām zināt patiesību ir ĶKP otrs jūtīgākais jautājums. Lai bloķētu informāciju, ĶKP nogalina cilvēkus. Agrāk tos, kuri “nelikumīgi klausījās ienaidnieka raidstacijas”, vienkārši sēdināja cietumā. Tagad attiecībā uz tiem, kas, pieslēdzoties valsts televīzijas sistēmai, skaidro patiesību par represijām pret Faluņgun, Dzjans Dzemiņš izdevis slepenu rīkojumu “bez žēlastības nogalināt uzreiz”. Liu Čendzjuņš, kurš no televizora ekrāna pavēstīja patiesību, tika nomocīts līdz nāvei. Katra atsevišķa cilvēka izsekošanai ĶKP izmanto gestapo līdzinieku “Ofisu 610”, miliciju, prokuratūru, tiesu un jaudīgu interneta sistēmu.

6) savu mērķu sasniegšanai ĶKP atņem cilvēkiem tiesības dzīvot.

ĶKP teorija par “revolūcijas turpinājumu” patiesībā nozīmē, ka tā netaisās zaudēt varu. Šobrīd zādzības un pagrimums ĶKP jau attīstījies līdz konfliktam starp komunistiskās partijas vadības absolūto varu un tautas tiesībām dzīvot. Kad tauta likumīgā ceļā mēģina aizstāvēt savas tiesības, komunistiskā partija tūlīt pielieto vardarbību, tūlīt paceļ ieroci pret šo kustību tā dēvētajiem “barvežiem”. Šim nolūkam ĶKP rīcībā atrodas vairāk nekā miljons bruņotu milicijas darbinieku. Ja salīdzinām ar notikumiem “4. jūnija” incidentā, kad uz laiku tika atsūtīta regulārā armija, tad jāatzīst, ka šobrīd ĶKP jau ir nopietni sagatavojusies slepkavošanai. Kad ĶKP piespieda cilvēkus iet pa vardarbības ceļu, tā iedzina sevi strupceļā.

Tās vara nonākusi līdz tādām stāvoklim, kad, kā teikts ķīniešu sakāmvārdā: “Vēja pūsmā pat zāle un krūmāji šķiet esam [ienaidnieka] karavīri.”

No visa iepriekš izklāstītā skaidri redzams, ka komunistiskā partija pēc savas būtības ir ļaunais gars. Lai saglabātu savu absolūto varu, neskatoties uz zināmām īslaicīgām pārmaiņām, tā slepkavoja, slepkavo un arī nākotnē turpinās slepkavot cilvēkus.

6.2. Atkarībā no apstākļiem tiek pielietoti dažādi slepkavību modeļi

6.2.1. Vispirms jāveido sabiedriskā doma

Slepkavībām ĶKP ir izmantojusi dažādus paņēmienus, dažādos laikos pielietojot atšķirīgus modeļus. Vispirms tika veidota sabiedriskā doma. Komunistiskā partija bieži atkārtoti: “Bez slepkavošanas nav iespējams nomierināt tautas dusmas”, it kā komunistiskā partija nogalinātu, izpildot tautas prasību. Patiesībā “tautas dusmas” izraisa pati komunistiskā partija.

Piemēram, drāmā “Baltmatainā meitene”³⁴ tautas leģenda tikusi pilnībā sagrozīta. Drāmā “Liu Veņcai” tika izdomāti stāsti par nomas maksas piedziņu un ūdens cietumu. Viss tas tika darīts, lai ļaužu sirdīs sētu naidu pret muižniekiem. “Ienaidniekus” parādīt kā sātanus ir viens no visbiežāk pielietotajiem paņēmieniem, varēja pat valsts vadītāju attēlot kā sātanu, kā tas notika ar bijušo Ķīnas prezidentu Liu Šaoči. ĶKP pat inscenēja “pašsadedzināšanos Tiananmen laukumā” 2001. gada janvārī, lai izraisītu naidu pret Faluņgun un pēc tam dubultotu pret Faluņgun vērsto genocīdu. ĶKP ne vien nav mainījusi savu cilvēku slepkavošanas modeli, bet līdz ar informāciju tehnoloģiju attīstību ir pat pilnveidojusi to. Ja agrāk ĶKP maldināja tikai Ķīnas pilsoņus, tad tagad tā krāpj cilvēkus visā pasaulē.

³⁴ Ķīnas tautas leģenda par “Baltmataino meiteni” – stāsts par nemirstīgu sievieti, kura dzīvoja alā un kurai piemita pārdabiska spēja apdāvināt par labām īpašībām un sodīt par trūkumiem, atbalstīt godaprātu un sodīt ļaunumu. Tomēr “mūsdienīgajā” ķīniešu drāmas, operas vai baleta variantā viņa tika attēlota kā meitene, kura spiesta slēpties alā tādēļ, ka viņas tēvs ticis līdz nāvei piekauts, jo atteicies atdot viņu par sievu bagātam zemes īpašniekam. Viņa kļuvusi baltmataina, jo tai pietrūcis pareizas pārtikas. Tā kļuvusi par vienu no vispazīstamākajām “mūsdienīgajām” drāmām Ķīnā un kūda uz šķiru ienaidu pret zemes īpašniekiem.

6.2.2. Aicināt masas uz slepkavošanu

Komunistiskā partija ar savu diktatūru ne vien pati nogalina cilvēkus, bet arī organizē un aicina masas uz slepkavošanu. Ja sākumā zināmā mērā vēl tika ievēroti pastāvošie likumi, tad laikā, kad tauta bija apdullusi no slepkavošanas, nekāda likumība vairs netika ievērota. Piemēram, kustības “zemes reforma” laikā katra vietējā komiteja, kas veica šo reformu, varēja izlemt muižnieku dzīvības un nāves jautājumu.

6.2.3. Vispirms iznīcināt garu, pēc tam nogalināt ķermeni

Cits slepkavību modelis – “vispirms iznīcināt garu, pēc tam nogalināt ķermeni”. Vēstures gaitā pat visnežēlīgākās Cjiņ dinastijas valdīšanas laikā netika apspiests cilvēka gars, bet ĶKP kategoriski atsakās dot cilvēkam iespēju drosmīgi un nelokāmi pieņemt nāvi. “Pret tiem, kas atzinuši savu vainu, izturēties iecietīgi, pret tiem, kas nepakļaujas – stingri”, “Vienīgā izeja – noliekt galvu un atzīt savu vainu”. Partija vienmēr ir vēlējusies piespiest cilvēku katrā ziņā atteikties no saviem uzskatiem un pārliecības, lai viņš nomirtu bez pašcieņas, gluži kā suns, citādi tie, kas vīrišķīgi un ar pašcieņu sagaidīja nāvi, varētu vēl iedvesmot pārējos. Tikai nicināma un apkaunojoša nāve varēja palīdzēt ĶKP sasniegt vēlamā “audzinošo” mērķi. ĶKP zvērīgi vajā Faluņgun tādēļ, ka Faluņgun pārliecību vērtē augstāk par dzīvību. Kad ĶKP nespēj salauzt viņu garu, tā cenšas nomocīt viņus fiziski.

6.2.4. Cilvēku slepkavošana, gan atgrūžot, gan pārvilīnot savā pusē

Slepkavošanas procesā komunistiskā partija parasti pielieto “medusmaizes un pātagas” taktiku: kādu nogalina, kādu pārvilina savā pusē. Tā vienmēr apgalvo, ka mērķtiecīgi ir “iznīcināt mazākumu” vai iznīcināt 5%, jo “vairākums ļauzu” tomēr ir labi un var kļūt par audzināšanas objektiem. Šāda audzināšana tiek iedalīta “šausminošajā” un “aizgādnieciskajā”. “Šausminošā” audzināšana nozīmē likt cilvēkiem noprast, ka pretošanās komunistiskajai partijai labi nebeigsies, ka jāatiet labi tālu nostāk no tiem, kurus sit. “Aizgādnieciskā” audzināšana nozīmē parādīt cilvēkiem, ka, iegūstot komunistiskās partijas uzticību un atrodoties komunistiskās partijas pusē, tu ne vien atradīsies drošībā, bet varēsi arī kāpt pa karjeras kāpnēm, varbūt ar tevi pat dalīs “bulciņu, pildītu ar cilvēku

asinīm”. Liņ Biao^{*35} sacījis: “Šodien apslāpēti nedaudzi, rīt nedaudzi, kopā būs ļoti daudzi.” Cilvēki, kuri priedējās, ka izvairījušies no vienas kustības, bieži vien kļūva par citas kustības upuriem.

6.2.5. Slepkavību modelis “iznīcināšana embrija stadijā” un “nelikumīgo slepkavību slēpšana”

Tagad ĶKP ir attīstījusi slepkavību modeli “iznīcināšana embrija stadijā” un “nelikumīgo slepkavību slēpšana”. Piemēram, šodien arvien vairāk strādnieku un zemnieku dažādās vietās sāk protestēt. ĶKP, pieliecotot paņēmienu “iznīcināt embrija stadijā”, vispirms arestē “barvežus” un piespriež viņiem bargu sodu. Minēsim kādu piemēru. Šobrīd visā pasaulē atzinību ieguvusi virzība uz brīvību un cilvēktiesību normu ievērošanu. ĶKP nepiespriež Faluņgun mācekļiem nāvessodu, bet, balstoties uz Dzjana Dzemiņa apgalvojumu, ka “par Faluņgun praktizētāja sišanu līdz nāvei, atbildēt nenāksies”, bieži vien viņi tiek nomocīti līdz nāvei. Piemēram, Konstitūcija dod pilsoņiem tiesības iesniegt apelāciju, bet ĶKP izmanto civilā ģērbtus milicijas darbiniekus un nolīgst huligānus, lai apturētu un sagrābtu tos, kuri iesniedz apelāciju, un pat ieslodzītu viņus darba nometnēs.

6.2.6. Slepkavību modelis – “nogalināt vienu, lai brīdinātu pārējos”

Džanas Džisjiņas, Ju Luoķe, Liņ Džao^{*36} u.c. nāve.

³⁵ Liņ Biao (1907.-1971.), viens no vecākajiem ĶKP līderiem, bijis Mao Dzeduna vadītā Ķīnas Politbiroja loceklis, vicepriekšsēdētājs (1958.) un aizsardzības ministrs (1959.). Liņ tiek uzskatīts par Lielās kultūras revolūcijas arhitektu. 1966. gadā Liņ tika uzskatīts par Mao pēcteci, bet 1970. gadā viņu izraidīja. Jūtot tuvojamies krahui, Liņ, kā tiek ziņots, ticis iesaistīts apvērsuma mēģinājumā, un tiklīdz par sazvērestību kļuva zināms, mēģināja bēgt uz PSRS. Mēģinājumā aizbēgt no tiesas viņa lidmašīna virs Mongolijas avarēja, kā rezultātā Liņ gāja bojā.

³⁶ Ju Luoķe – cilvēktiesību aizstāvis un cīnītājs, kas tika nogalināts Kultūras revolūcijas laikā. Viņa monumentālā eseja “Ģimenes pamats”, kas sarakstīta 1967. gada 18. janvārī, ir viena no tām esejām, kuras plaši cirkulēja sabiedrībā un kurām bija visilgstošākā ietekme uz sabiedrību Kultūras revolūcijas laikā. Tā bija eseja, kurā atspoguļotas pret ĶKP vērstas domas.

Liņ Džao, Pekinas universitātes žurnālistikas fakultātes studente 1957. gadā savas neatkarīgās domāšanas un atklāti paustās komunistu kustības kritikas dēļ tika nodēvēta par “labējo”. 1960. gadā viņa slepeni tika apsūdzēta proletariāta diktatūras graušānā un ieslodzīta. 1962. gadā viņai piesprieda 20 gadus ilgu cietumsodu. 1968. gada 29. aprīlī ĶKP viņu nogalināja kā revolūcijas ienaidnieci.

6.2.7. Demonstratīva dzīvības saglabāšana atsevišķiem cilvēkiem, lai noslēptu citas slepkavības

Starptautiskajā sabiedrībā pazīstamus cilvēkus ĶKP nenogalina, bet tikai represē, lai varētu slepeni nogalināt tos, kuri ir maz pazīstami, tādēļ tauta tam nepievērstu īpašu uzmanību. Piemēram, “kontrrevolucionāru apspiešanas” kustības laikā netika nogalināti Guomindana augstākā ranga komandieri, tādi kā Lun Juņs, Fu Dzuoji, Du Jumins, toties tika nogalināti GMD zemākā un vidējā ranga komandieri un karavīri.

Necilvēcīgā cilvēku slepkavošana pārvērtusi nācijas garu. Šobrīd daudziem ķīniešiem prātā iemitinājušās domas par slepkavībām. Kad Amerikā 2001. gada 11. septembrī notika traģēdija, Ķīnas internetā pat izskanēja slavinājumi, atskanēja aicinājumi uz “cīņu bez ierobežojumiem”, kas daudziem cilvēkiem lika bailēs sastingt.

Noslēgums

Tā kā ĶKP cītīgi slēpj informāciju, mēs nevaram precīzi uzzināt, cik daudz cilvēku tās valdīšanas laikā tikuši vajāti līdz nāvei. Taču iepriekšminēto kustību gaitā bojā gājuši ne mazāk kā 60 miljoni cilvēku. Turklāt ĶKP masveidā iznīcina veselas tautas Sjindzjanā, Tibetā, iekšējā Mongolijā, Juņņanā un citur, par ko vēl grūtāk atrast vēsturiskas liecības. Saskaņā ar laikrakstā “Washington Post” sniegtajām ziņām, ĶKP kopumā līdz nāvei vajājusī 80 miljonus cilvēku^{*37}.

Turklāt mēs nevaram arī uzzināt, cik daudz ir tādu, kas paralizēti, zaudējuši prātu, miruši no bezcerības, bailēm un bēdām... Katra cilvēka nāve viņa ģimenei ir bezgala liels posts.

Japānā izdotajā laikrakstā “Yomiuri News” tika ziņots^{*38}, ka ĶKP devusi komandu veikt statistisku uzskaiti 29 valsts provincēs, kā rezultātā noskaidrojies, ka Kultūras revolūcijas radītais posts skāris vismaz 600 miljonus cilvēku, kas ir aptuveni puse no visiem Ķīnas iedzīvotājiem.

Staļins ir teicis: “Viens cilvēks nomiris – tā ir nelaime, miljons cilvēku miruši – tas ir cipars.” Kad Sičuanaņas provinces bijušajam sekretāram Li Dzjincjuanaņam paziņoja, cik cilvēku Sičuanaņas provincē miruši bada

³⁷ <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (ķīniešu val.).

³⁸ “Sun Meilina atklātā vēstule Liao Čendži” (1982. gada 17. augusts).

Pirmavots: <http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (ķīniešu val.).

nāvē, viņš mierīgi atbildēja: “Kurā dinastijā nav bijis bojāgājušo?” Mao Dzeduns sacīja: “Ja norisinās cīņa, tad neizbēgami būs arī upuri; ļaudis iet bojā, tā bieži vien gadās.” Lūk, kāda ir ateistisko komunistu attieksme pret cilvēka dzīvību. Tādēļ Staļins atļāvēs līdz nāvei represēt 20 miljonus cilvēku, kas ir 1/10 daļa no visiem bijušās PSRS iedzīvotājiem; ĶKP represēja 80 miljonus cilvēku, kas arī ir gandrīz 1/10 daļa no visiem valsts iedzīvotājiem; “sarkanie khmeri” vajāja 2 miljonus cilvēku, kas ir 1/4 daļa valsts iedzīvotāju; mūsdienās Ziemeļkorejā vairāk nekā miljons cilvēku miruši bada nāvē. Tie visi ir komunistiskās partijas asiņainie parādi.

Ķecerīgās reliģijās tiek nogalināti cilvēki, un viņu asinis tiek upurētas ļaunajiem gariem. Komunistiskā partija jau kopš savas rašanās ir nepārtraukti slepkavojusi, turklāt, kad tā nevar nogalināt citus, tā ķeras klāt savējiem, lai upurētu savai ķecerīgajai “šķiru cīņās” un “kaujas līnijas” mācībai; nevairās likt uz ļaunuma kulta ziedojumu altāra pat savus ģenerālsekretārus, maršalus, komandierus un ministrus.

Daudzi uzskata, ka ĶKP jādod laiks, lai tā labotos; runā, ka tā jau samazinājusi slepkavību skaitu. Nemaz jau nerunājot par to, ka arī viena cilvēka slepkavība ir un paliek slepkavība, bet ja paraudzīsimies uz šo jautājumu plašāk, tad slepkavošana ir viens no ĶKP pielietotajiem paņēmieniem teroristiskas valdīšanas mērķa sasniegšanai. Vai slepkavot vairāk, vai mazāk, to ĶKP var regulēt atkarībā no savām vajadzībām. Pāvīši raugoties, šķiet, ka slepkavību skaitu nav iespējams paredzēt. Kad cilvēki ne pārāk baidās no terora, tad ĶKP palielina slepkavību skaitu, lai pastiprinātu teroru; kad cilvēki ir terora iebaidīti, tad pilnīgi pietiek ar atsevišķiem slepkavību gadījumiem, lai uzturētu bailes; kad cilvēki ir pārbijušies līdz nāvei, tad pilnīgi pietiek ar to, ka komunistiskā partija tikai draud nogalināt, jau ar iebaidīšanu vien var uzturēt teroru. Kad neskaitāmas politiskas kustības un slepkavības izturējušiem ļaudīm jau izstrādājies nosacījuma reflekss uz ĶKP teroru, tad tai vairs nav nepieciešams runāt par slepkavībām, pietiek jau ar pamatīgu kritisku propagandu atgādināt cilvēkiem par teroru.

Kad attieksme pret teroru sabiedrībā mainās, ĶKP var regulēt slepkavību intensitāti. Tādējādi slepkavību skaits nav ĶKP mērķis, galvenais ir slepkavot vienmēr. ĶKP nepiemīt iecietība, tā nekad nav izlaidusi no rokām savu bendes cirvi, un tā rezultātā cilvēki kļuvuši paklausīgi. Kad

ļaužu pacietības mērs būs pilns, un viņi sacelsies pret komunistisko partiju, tā pilnīgi noteikti nevilcināsies nogalināt.

Lai maksimāli uzturētu pastāvīgu teroru, labākais veids ir nogalināt pēc nepieciešamības. Masveida slepkavošanās, kā tas bija agrāk, ĶKP parasti noteica vajāšanas upurus, to vainu un soda mēru. Lai izvairītos kļūt par slepkavību upuriem, ļaudis parasti centās iegrozīt sevi “drošās zonas” robežās, kuras viņi paši sev nosprauda. Bieži vien šāda “drošā zona” izrādījās pat šaurāka, nekā ĶKP nosprauda. Tādēļ katrā atsevišķā kustībā cilvēki nosliecās uz rīcību, kas vairāk atbilda “kreisajai” nekā “labējai”. Rezultātā kustības nereti izvērtās vēl plašākas, nekā sākotnēji bija ieplānots, jo cilvēki dažādos sociālajos slāņos brīvprātīgi ierobežoja sevi, lai saglabātu drošību. Jo plašāk sabiedrībā izvērsās kustība, jo nežēlīgāka tā kļuva. Šāda brīvprātīga terora pastiprināšana izriet no komunistiskās partijas slepkavošanas atkarībā no nepieciešamības.

Ilgstošajā slepkavošanas vēsturē ĶKP pārvērtusies par maniakālu sērījveida slepkavu. Slepkavības ļauj tai gūt patoloģisku apmierinājumu, sajūtot savās rokās varu, lemt par cilvēku dzīvību un nāvi; slepkavojot mazinās bailes dvēselē, tiek apspiests naids un neapmierinātība, kas seko slepkavībām. ĶKP sakrājis pārāk daudz asiņainu parādu, tādēļ labvēlīgs iznākums nav iespējams. Tomēr tā līdz pēdējam turpina uzturēt savu varu ar smaga spiediena un diktatūras palīdzību. Dažkārt ļaužu maldināšanai ĶKP pielieto modeli “slepkavība – pēc tam rehabilitācija”, tomēr tās asiņainā būtība paliek nemainīga, un vēl jo mazāk iespējams, ka tā mainīsies nākotnē.

